N:r 21. Årg. 14 1 November 1909. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Innehåll: »Herrens kraft var där.» — Behofvet af missionärer och församlingens förmåga att fylla detta behof. — Axplock från Korea. — Brefafdelningen. — Togas första missionärer. — Frälstoch fri.

"Herrens kraft var där".*

Det finnes två stora, mörka fält på jorden. Det ena af dessa är den muhammedanska världen, stor och vidsträckt, den andra den ännu större hedniska världen.

Se vi ned och in i detta mörker, gripas vi lätt af en känsla af hopplöshet, men se vi uppåt, framträder där Herrens arm, full af kraft, och blicken på denna arm ger oss åter mod och tillförsikt.

Det är dock ej utan betydelse att se nedåt. Vi måste lära känna den nöd och det lidande, som råder öfverallt i hednavärlden, och taga vi kännedom därom i den rätta anden, med ett hjärta, som gråter, då skola våra tårar falla uppmjukande på den torra jorden.

Två ting hafva alltid förefallit mig underbara i fråga om missionen. Det ena, att trots svagheten hos de redskap, Herren använder, gudomlig kraft dock alltid visar sig verksam, och det andra, att trots hednavärldens djupa förnedring, underbara resultat dock vinnas. Hvar ligger hemligheten? I Guds stora, mäktiga kraft.

Jag har de sista veckorna haft förmånen få läsa igenom en stor mängd vittnesbörd från skilda missionsfält i alla delar af den muhammedanska och den hedniska världen, hvilka alla tala om den frukt, som vunnits genom missionen i andligt lif och kristlig verksamhet bland de nydanade församlingarna därute.

Dessa vittnesbörd tala om, huru Herrens kraft hos den enskilde uppenbarats. Från ett lif, slafbundet af synd och last, där oärlighet, okyskhet och dåligt, smutsigt tal, tre karaktäristiska kännetecken på hedendomens lif, varit det utmärkande, har den nyomvände inträdt i ett lif, som bär prägeln af kristliga dygder.

Om de kristna i Korea heter det: »Nit vittnande, frikostighet i gifvande, brinnande begär efter att känna Herrens ord och att få erfara bönens kraft äro de utmärkande kännetecknen på de koreanska kristna. Man kan där knappast träffa på en enda kristen, som ej vunnit åtminstone en själ för Herren; alla de troende bedja offentligt vid de gemensamma bönemötena; ingen skäms att öppet bära sin bibel ute på gatan. Deras yttre och inre lif bära prägel af att de äro nya människor, och därför bär lifvet frukt i deras omgifning.

En ung man i Kina begärde dopet. Jag sporde honom, hvar han lärt känna evangelium. »Jag har sett det i min fars lif», svarade han. »Min far var en grym och hård man. Han slog mig alltid, då han kom hem. Jag gömde mig därför undan, så snart jag såg honom komma. En dag iakttog jag, huru han, då han inträdt i stugan, slog upp en bok och knäböjde öfver den, i det han under tårar bekände sina synder. Då far åter reste sig upp, sken hans ansikte. Jag förstod då, att han var en ny man, och hela hans lif har burit vittne därom. Nu vill ock jag, då jag sett far, blifva en sådan kristen».

Herrens kraft skapar kristna karaktärer, den skapar också kristna hem. *Hem* är ett okändt begrepp i hednavärlden. Det är kristendomen, som skapar ett verkligt hemlif. Hustrun är ej längre slafvinna utan medlem i familjen och mannens jämlike. Gräl och slagsmål höra till det förflutna. Kärlek, trohet och ömsesidig aktning ha trädt i stället. Barnen uppfostras och ledas till Kristus. Flickorna äro ej längre föremål för förakt och misshandel. Tortyr, såsom fotbindning m. m., har upphört. Änkor och ålderstigna få huld och vård.

Den Guds kraft, som kommer till synes i de enskilda kristnas lif och i familjen, gör ett mäktigt

* Efter ett föredrag af E. Folke den 17 oktober i Kungsholmens kyrksal.

intryck på den hedniska omgifningen. I de byar, där kristna finnas, har man iakttagit, att afguderiet mer och mer aftagit, och från sådana byar komma ständigt män och kvinnor och bedja om undervisning i kristendomens sanningar. Hedniska styggelser i seder och bruk försvinna, och exempel finnas på att hedningarna själfva börja inrätta sitt lif efter de kristnas.

I Uganda är lagstiftnigen byggd på kristlig grund. Söndagen hålles där i helgd. All marknad är då förbjuden. I Japan anförtros ansvarsfulla poster åt de kristna på grund af det förtroende, de allmänt åtnjuta. I parlament, i skolor, i banker, etc. innehafva de det ojämförligt största antalet platser. I Kina börjar man allt mer välja kristna till byfogdar. De låta hellre sin hedniska kult upphöra, än de vilja gå miste om de kristnas tjänst för det allmännas väl. I Indien tillåta hinduer af hög kast sina barn att undervisas af kristna lärare ur lägre kaster, ehuru de aldrig skulle kunna förmås att ha något att göra med hedningar ur samma kaster. Bäst af allt är dock, att hedningarna genom de kristnas lif börja komma till insikt om att Jesu lära stammar från himmelen och ej är, som förut i så stor utsträckning ansetts, en produkt af den västerländska kulturen.

Guds kraft är också närvarande i de hednakristna församlingarna till att där skapa vittnen för Jesus. I Korea och Kina äro på många ställen alla de kristna verksamma missionärer. Där de ännu ej hunnit så långt, äro flera slag af organisationer bildade, hvarigenom verksamhet bedrifves ej blott i närmaste omgifning utan äfven i långt aflägsna trakter ja, t. o. m. i främmande länder. På Söderhafvets öar gingo de kristna redan tidigt ut som missionärer till för dem främmande ögrupper utan att låta sig afskräckas ens af de vilda människoätarne. Till och med höfdingar afstodo från makt och rikedom för att tjäna i evangelium. I Uganda hafva infödda evangelister offrat sina lif i evangelie tjänst i trakter, där den fasansfulla sömnsjukan härjat. Umbäranden, hunger, köld och faror hafva ej kunnat afskräcka dem.

Herrens kraft har af dessa kristna, som så nyss lämnat hedendomen, och som haft så få förmåner, jämfördt med dem vi äga, skapat hjältar. En ung man, som med stora utmärkelser genomgått sin examen, och som nu hade ett ljust och inflytelserikt lif framför sig, erfor, att en släkting insjuknat i böldpesten och var lämnad utan vård. Han erbjöd sig då att vårda den sjuke. Man föreställde honom, att han bortkastade sitt lif, men han stod fast vid sitt beslut och vårdade den sjuke till hans död. Därefter erfor han sjukdomens härjningar i sin egen kropp. Han lät då föra sig ut på en flotte i hafvet. Under svåra plågor ägnade han där sina sista stunder åt att söka föra den enda man, som fanns i hans närhet, till Jesus.

Guds kraft är vidare verksam till väckelse. Herrens Ande är mäktigt närvarande i hednavärlden. Vi läsa om stora, genomgripande väckelser i skilda delar däraf. Strax efter väckelsen i Wales år 1905 gick en mäktig Andens vind fram öfver Indien under två hela år. Det utmärkande för denna väckelse var, att man ej kunde tillskrifva den något mänskligt redskap. Dess förnämsta verkan var djup syndanöd och syndabekännelse bland de kristna samt en hel omskapelse af deras lif. Vi ha äfven varit i tillfälle att följa den märkliga väckelse, som pågått i Korea, Mandschuriet och det egentliga Kina under de sista två åren. Här som i Indien började domen på Guds hus. Herren har gått tillrätta med sitt folk på ett allvarligt och genomgripande sätt, och på domens väg har han beredt dem till en välsignelse för hedningarne.

I de infödda kristnas bönelif har Guds kraft allra skönast uppenbarats. Man finner ibland dem män och kvinnor, som äro verkliga hjältar i bönekamp, sådana som vägra att gå fram på någon annan väg eller använda något annat medel än bön i lifvets alla lägen. Somliga afskilja timmar, ja, dagar till fasta och bön. En infödd pastor var med sin medhjälpare stadd på resa. De väcktes midt i natten. En kvinna låg för döden, och pastorn ombads att skynda till hennes hjälp. Men som han ej förde med sig någon medicin, ansåg han det fruktlöst att besöka henne. Hans medhjälpare bad då att få gå till den sjuka. Då han kom dit, låg kvinnan sanslös. Han böjde sina knän och bad en gång, han bad två, han bad tre gånger. Då reste sig den sjuka och började förbanna honom. Med ens blef det klart för honom, att den olyckliga var besatt af en ond ande. Han bad ej vidare. I Jesu Kristi namn befallde han med kraft den orena anden att gå ut från henne. Den bundna kvinnan var löst. Hon vaknade som från en sömn och hade ingen aning om hvad som försiggått. Så brukar Herren sina trogna, bedjande vittnen i de fjärran hednaländerna.

Guds kraft är där.

Behofvet af missionärer och församlingens förmåga att fylla detta behof.

Efter J. R. Mott.

Då Kongo-järnvägen byggdes, kostade den mellan 11 och 12 millioner dollar och fyra tusen människolif. Hvarje mil kräfde 96 människolif. Under de senaste 88 stora fältslag, som utkämpats i världen från Blenheim till Omdurman, hafva 1,609,657 människor dödats. Och hvilken skara har ej offrats i fältslag af senare datum! Om sådana offer bringas åt fosterlandskärleken och den kommersiella företagsamheten, huru gladt borde icke de skaror af unga män och kvinnor, som behöfvas för världens evangelisering, framträda såsom frivilliga till svar på Jesu Kristi kallelse!

Då jag 1898 besökte Brödraförsamlingens hufvudkvarter, Herrnhut i Tyskland, räknade detta kyrkosamfund 24,150 nattvardsberättigade medlemmar inom de kristna länderna. Det hade då på missionsfältet 361 missionärer, inberäknadt dessas hustrur, eller 1 missionär

på 64 nattvardsberättigade medlemmar. Låtom oss ställa detta vid sidan af de senaste uppgifterna om den evangeliska kyrkan i Nordamerika, där det visat sig, att det blott finnes en missionär på 4,000 nattvardsberättigade medlemmar. När man betraktar den hängifvenhetens ande, som präglar Brödraförsamlingens missionsprogram, och tillika lyssnar till de uppfordringar, som komma från alla delar af den icke kristna världen, så kan man förstå de ord, som uttalades af Samuel J. Mills, när han för ungefär 100 år sedan såsom resultatet af liknande betraktelser utropade: »Jag önskar, att vi kunde draga i härnad mot hedningarna fyrtio tusen man starka.»

För missionärerna på fältet te sig behofven långt större än för missionsstyrelserna i hemlandet. Under mina två resor inom de två stora missionsfälten hörde jag af missionärerna en oupphörlig vädjan att få flera helgade och dugande män och kvinnor till hjälp. Det är omöjligt att besöka de stora asiatiska missionsfälten med öppet öga och hjärta utan att öfvertygas om, att missionens krafter äro betänkligt mycket färre, än de borde vara, och detsamma kan sägas om de öfriga delarna af den icke kristna världen. Då man öfvertänker fakta, framväxer en stark öfvertygelse, att församlingen i Västerlandet icke handlar, som den bör, mot den generation, som nu lefver i Östern.

Flera missionärer behöfvas för att rädda de nu arbetande från öfveransträngning och för att göra många företag, som nu lida af betänklig brist på arbetare, fullt effektiva. Det är ganska många missionsskolor, läkaremissioner och andra inrättningar, hvarest äfven en tämligen liten förstärkning skulle lätta arbetsbördan för de öfriga och därigenom möjliggöra långt större resultat. Det är kortsynt hushållning att åstadkomma stora missionsanläggningar och sedan icke så förse dem med arbetskrafter, att det utlagda kapitalet blir verkligt fruktbärande.

Flera missionärer behöfvas för att bryta väg för missionen bland de oberörda massorna i den icke kristna världen.

Flera missionärer behöfvas för att begagna de tillfällen, som den andliga flodvågen erbjuder. Aldrig förr hafva sådana möjligheter erbjudit sig till att tränga fram med missionen. Om den kristna kyrkan hade tillräckligt många arbetare, skulle utan tvifvel långt större skaror samlas inom henne än någonsin, sedan missionen begynte.

Det tunga ansvar, som i våra dagar hvilar på de kristna, om de försumma att erbjuda de icke kristna folken, som nu lefva, ett tillräckligt tillfälle att lära känna och mottaga Jesus Kristus, framhäfver ännu tydligare behofvet af en stark tillväxt i antal af missionärer. Om detta innebär något, måste det innebära uppställandet af intet mindre än en verklig här af väl utrustade missionsarbetare.

Axplock från Korea.

En dag kommo två gamla koreanska kvinnor på besök till missionsstationen i Pingyang. De hade gått ungefär 2 sv. mil »blott för att få se pastorns ansikte och bedja tillsammans med honom». På missionärerna verkade det nästan inspirerande att se de två gamlas glädjestrålande ansikten och att lyssna till deras ödmjuka ord. Deras hjärtan voro fulla af entusiasm för Herrens verk. De hade varit ute på en missionsresa i flera hedniska byar. Kärlek till Mästaren dref dem att arbeta för honom, och själfva betalade de alla sina utgifter på dessa missionsresor. Gud hade välsignat deras sträfvanden att vinna några själar för Jesus. Ej mindre än åtta hednakvinnor hade nämligen beslutat bränna sina afgudar och tro på Jesus Kristus. De gamlas ansikten lyste af fröjd, då de berättade om de erfarenheter de haft på sina vandringar från by till by. Öfverallt hade de sökt förmå hedningarna att vända sig från de stumma afgudarna och tro på den ende, sanne Guden och dennes Son, Jesus Kristus, som dött på Golgata kors för alla syndare.

Den ena af de båda kvinnorna, gumman Choi, är 73 år gammal, och den andra, gumman Yi, är 67 år. Då missionärerna frågade dem själfva om deras ålder, svarade den äldre: »Jag är 8 år gammal, och Yi är 12 år.» De räknade sin ålder från den stund, de blifvit pånyttfödda, ty dessförinnan voro de döda, sade gumman Choi. Ungefär 10 sv. mil hade de gått från plats till plats, och deras fötter voro ömma och svullna. De hade blott grofva halmskor, och dessa skafde svårt. På tre olika platser hade de ej lyckats erhålla någon mat. Då de lämnade missionsstationen, sade gumman Yi till missionärerna: »Innan solen går upp bakom bergen, har jag hvarje morgon ett samtal med Fadern om er och om församlingarna.» —

Kyrkan i Pingyang har afskilt en af sina sju infödda pastorer för missionsarbete i Ruelpart, en hednisk del af Korea. Insamlingar för den infödde missionärens underhåll göras i alla presbyterianska församlingar öfver hela Korea. På en plats rådslogo tre kristna med hvarandra, huru mycket de borde ge. De hade gifvit tionde, och kunde ej det vara nog? »Nej», sade en, »vi måste ge något mer till Herrens verk.» — »Ja», svarade en annan, »risskörden i år har varit den bästa, vi någonsin haft.» Då inföll den tredje: »Ja, och det var Gud, som gaf regnet, som lät solen skina, som gaf det sådda kraft att bära frukt, och som gaf oss hälsa och krafter, så att vi kunde sköta våra fält. Allt, allt är en gåfva af hans hand.» De föreslogo att ge Herren ännu en tiondedel af sina inkomster, men det tycktes dem ej vara nog. Till slut beslöto de sälja sitt vinterförråd af ris och i stället köpa hirs till föda för vintern. Hirs är mycket billigare men äfven mindre välsmakande. Skillnaden i pris var ungefär 15 kronor, och dessa pengar gåfvo de nu till den infödde missionärens underhåll. Många kristna familjer i Korea lefva nästan uteslutande af hirs, på det att de måtte vara i stånd att gifva något litet till Mästarens verk.

Medan de kristna i Mandschuriet väntade på ett utlofvadt besök af missionär Goforth, som sedan blef medel till väckelsen därstädes, skickade de ett par af sina egna till Korea, för att de själfva skulle iakttaga, hvad som där tilldrog sig. Anmärkas bör, att i Korea talas icke kinesiska. Därför kunde dessa män icke förstå, hvad som sades. Men när de kommo till Pingyang, funno de två tusen kristna samlade till bibelstudium. Dessa två män hade aldrig i sitt lif sett så många kristna på en gång. De blefvo äfven i hög grad öfverraskade af att se så många samlade inför Gud, och deras intresse väcktes. Fastän de icke förstodo, hvad som sades, gjorde, hvad de sågo, ett underbart intryck på dem, ett intryck af att Gud var nära.

I detta för dem främmande land träffade de ett par kinesiska köpmän. Dessa frågade, hvilka de voro, och de svarade, att de voro kristna från Mandschuriet, som kommit för att se Guds verk i Korea. Köpmännen, som voro hedningar, blefvo helt förvånade att höra, att det fanns kristna i Mandschuriet och frågade, om de voro lika dem i Korea. »Ja, det beror på», svarade de troende mandschurerna, »hurudana de kristna här i Korea äro». »De äro», förklarade köpmännen, »förträffliga människor». Och såsom exempel anförde de, att några dagar förut hade en korean infunnit sig, som för fem år sedan lånat 20 dollars och icke velat betala mer än hälften. Nu hade han blifvit kristen, och nu betalade han det återstående af sin skuld och det med ränta. På praktisk väg hade dessa köpmän öfvertygats om Guds Andes kraft.

När de utsända mandschurerna återvände till sitt land, hade de med sig ett bref från missionärer i Korea. I detta hette det bland annat: »Våra kristna skola bedja för er i Mandschuriet, och deras bön har kraft i sig. *Den förmår något inför Gud.*»

Huashan den 30 juni 1909.

Kära vänner!

»Jag gifver vatten i öknen, strömmar i ödemarken, till att läska mitt folk, min utvalde.» Es. 43: 20.

Då vi hört om de stora väckelserna på så många platser i Kina, huru hafva ej våra hjärtan längtat att få erfara detsamma här ibland oss! Särskildt efter vår sista konferens torde bönen därom varit mera uthållig. Och likväl då bönhörelsen kommer, kanske vi knappast äro beredda därpå. Så var det för oss i Puchowfu under våren.

Det vanliga missions- eller stormötet hölls den 24—25 april, men ehuru det var mycket godt, spordes ej någon egentlig rörelse bland de talrikt församlade. Följande onsdags morgon, då alla våra vänner lämnat oss, började en af de äldre flickorna bittert gråta efter morgonbönens slut. Redan under vittnesbördsmötet på söndagskvällen hade Herren talat till henne, så att hon under bönemötet nödgats lämna kapellet. Nu kunde hon ej längre tiga. Hon var i djup syndanöd. Hvilken fröjd var det ej att få tala och bedja med henne! Snart kunde hon börja tacka Herren, att också hon fick komma och mottaga nåd. Den förmiddagen kunde vi ej följa skolans läsordning. Guds Ande verkade kraftigt på barnens hjärtan, och i stället för att hålla lektioner fingo vi i bön bära de bekymrade fram till Jesus. Det var en underbar dag, som sent skall glömmas. Flera af flickorna bekände sig hafva fått frid med Gud, och en annan anda än under första delen af terminen blef rådande i skolan. Mera kärlek till Guds ord och bönen förspordes. Det värmde hjärtat att på fristunderna höra den trosfriska sången om rening i Jesu blod och om huru Jesus mottager syndare.

Älskade vänner, I viljen säkert med oss bedja Herren befästa och bevara dessa små lamm, fullbordande det verk, han begynt i deras hjärtan! Många af dem ha ej lätt i sina hem, och fienden skall förvisso söka röfva dem åter. Huru dyrbart dock få minnas Jesu löfte: »Ingen skall rycka dem ur min hand». Joh. 10: 28.

Den unga, kinesiska lärarinnan, som anställdes i år, har fått vara flickorna till verklig hjälp och välsignelse. Hon har burit deras nöd på sitt hjärta och haft verkligt nit för själars frälsning. På lediga stunder gick hon så gärna i sällskap med en troende kvinna ut i staden och talade frimodigt om Jesus. Flera hem öppnades för dem, och många voro villiga att lyssna, för hvilket vi tacka Herren.

Ännu hafva ej väckelsens vindar nått folket i våra bygder, men vi bedja, att Gud under de kommande höstmötena må få »göra något nytt» äfven bland oss. Es. 43: 19.

Sedan någon tid vistas vi å det sköna berget Huashan i Shensi, där Herren beredt oss svalka och ljuflig vederkvickelse för kropp och själ.

»Lofva Herren, min själ, och förgät icke, hvad godt han har gjort dig.»

Frida Prytz sänder hjärtliga hälsningar.

Eder i Jesus tillgifna

Maria Nylin.

* * *

Mienchih, Honan den 10 sept. 1909.

Käre broder Holmgren!

Guds frid!

Jag är nu för en vecka sedan återkommen till Mienchih efter vår sommarvistelse på Chikungshan. Vi hafva haft en sådan god tid på berget och känna riktigt deltagande med syskonen i Shansi och Shensi, som på grund af afstånden ej kunna begagna sig af detta ombyte.

I augusti hade vi en konferens, ledd af en mr Blackstone från Amerika. Han är en 67 års gammal man men full af lif och värme. Det är så stort att se, huru Herren gifver sina tjänare krafter intill åldern sena höst. Han predikade under mötesdagarna både för- och eftermiddag samt talade så medryckande, att vi tyckte två timmar voro som ingenting. Många liknade mötena vid rika måltider med de härligaste rätter. Hans ämne en dag var: »Guds uppenbarelse i naturen och världsalltet», och han höll därvid en storartad astronomisk föreläsning, som uppenbarade å ena sidan Guds oändlighet och härlighet, å andra sidan människans intenhet — ett stoftkorn, »less than nothing» och dock med evigheten inlagd i sitt hjärta. Andra ämnen voro: församlingen, Guds ord, synden, Israel, Herrens återkomst m. m. Allt var trosstärkande och undervisande. Vi bådo honom vara välkommen åter nästa sommar. — Det är många Herrens tjänare, som fått på sina hjärtan att göra missionsresor till hednavärlden. Må Herren välsigna dem och kalla flera! Äfven mr F. B. Meyer har besökt Kina i år. Också hans möten voro rikt brukade af Herrens Ande.

I slutet af september göra mr Alexander och d:r Chapman jämte medhjälpare en tur genom Kina.

På Chikungshan träffade vi missionärer från Augustana-Synoden i Amerika: mr och mrs Edvins, mr och mrs Friberg, mr och mrs Trued, alla svensktalande. Dessa komma att bli våra närmaste grannar här i Honan. D:r Friberg skall slå sig ned i Honanfu samt öppna läkareverksamhet. Mr Trued eller rättare pastor Trued skall slå sig ned i Ruchow, 10 sv. mil söder om Honanfu. Herren sänder nya arbetskrafter ut till fältet. En hel kyrka väckes upp till sitt ansvar för missionen och börjar sätta in sina krafter till hedningarnas frälsning. Det är öfver 20 år sedan vår mission började, och en generation, sedan Hudson Taylor begynte sitt verk, men ännu finnas hela kyrkosamfund, som icke satt handen till arbetet. Herren kallar emellertid, och nu komma nya krafter. Vi voro mest tillsammans med familjen Trued; de voro våra närmaste grannar och mycket snälla. De ha ej så lätt att börja nytt arbete, ensamma, som de äro. Dock är det ju knappast jämförligt med pionierernas mödor för 20 à 30 år sedan.

På Chikungshan vistas hufvudsakligen missionärer från prov. Honan.

Nu ligger vinterns arbete framför oss igen. En af våra församlingsmedlemmar gick hem till Herren för omkring 14 dagar sedan. Han afgaf ett klart vittnesbörd ända till det sista och insomnade i frid. Han hade varit troende 4 à 5 år, och det var alltid en glädje att träffa honom. Ofta talade han om och längtade efter att få göra något för Herren. Men som han var äldre och hade vacklande hälsa, måste han inskränka sitt vittnande till sin hemort. Ett stöd var han för församlingen här i Mienchih, och tomrum lämnar han efter sig. Han tillhörde egentligen vårt granndistrikt Shanchou men bodde ej långt från gränsen. Det var alltid hans önskan att få upptaga arbete i Shanchou.

Vi följa med sådant intresse allt arbete där hemma! Må Herren vara bland eder och skänka tålamod i arbetet

I slutet af september hålles konferens i Yuncheng för predikanter och evangelister.

Med många hjärtliga hälsningar,

Din tillgifne broder i Herren

G. A. Stålhammar.

* * *

Chikungshan den 27 sept. 1909.

Jag sänder härmed tre fotografier. Den första föreställer hela skolan med fröken Burén till vänster och mig till höger. På den andra ser man tre af våra största flickor, de som varit längst i skolan. De två, som stå, äro nu på seminariet i Peking. Den som sitter är Ching, underhållen af K. F. U. K:s söndagsskola. Hon hjälper nu till med undervisningen i vår skola i Honanfu. Båda dessa fotografier äro tagna utanför vårt lilla kvinnokapell under den stora, väldiga cypressen midt på vår gård.

Främst på den första bilden synas »våra minsta». Den lilla flickan, som sitter närmast fröken Burén, är sondotter till vår bibelkvinna Ma-Da-sao. Hon är en snäll flicka, ganska begåfvad. Det är så roligt att höra, huru hon om kvällarna lär berätta för sin farmor allt,

hvad som sagts och gjorts under dagens lopp, och så måste hon läsa upp sin läxa för henne och lära sig en sångvers eller ett bibelspråk. Farmor var litet bekymrad först, ty Giu-nü, så är flickans namn, ville ej bedja högt om kvälarna. Men rätt snart började äfven hon högt talar meld Gud. Det är gripande att höra, då hon utgjute sitt hjärta i bön. Hon är blott åtta år gammal. Vi taga egentligen ej emot så små, men hennes farmor ville så gärna ha henne med sig. Hon var dessutom rädd, att flickans mor, som ej är en afgjord kristen, skulle binda hennes fötter, och så fick Giu-nü komma. Shwang, som

sitter närmast henne, är hennes goda vän. De följas alltid åt, läsa sina läxor tillsammans och leka tillsammans. När den ena ibland kunnat sin läxa bättre och har sidan i sin skrifbok renare och prydligare och därför får ett ord af beröm, ser den andra helt ledsen ut, för att ej samma gillande kan skänkas också henne, och nästa dag står hon ej efter i vare sig läsning eller skrifning, och nu lyser glädjen ur ögonen, när ett ord af beröm också blir hennes belöning. På nyåret (kin.), då Shwang var i sitt hem några dagar, var hon helt ifrig att komma iväg till skolan igen. »Ty tänk», sade hon, »om Giu-nü hinner före mig! Hvem skall jag då följa med? Då får jag följa med mig själf!» Den tredje fr. v. första raden är sondotter till vår husvärdinna. Hon är en näpen liten flicka. När hon först kom, kunde jag ej förmå henne att taga en griffel i sin hand och försöka skritva några streck. Med tårar i ögonen förklarade hon, att hon ej kunde skrifva, och att det sålunda ej var värdt att göra några försök. Till sin farmor hade hon sagt: »Lärarinnan vill, att jag skall skrifva, men hvarför skall jag skrifva, då

jag inte kan?» Det dröjde dock ej länge, förrän hon tog mod till sig och gjorde sina försök. För hvarje litet framsteg fick hon litet beröm, och småningom gick det också för henne. »All vår början är svår», det besannas ju öfverallt. Den fjärde är en begåfvad liten flicka men slarfvig och opålitlig i sitt arbete — alltid full af upptåg. Hennes pappa, som var med oss en tid, har nu öfvergått till katolikerna. Vi hade aldrig något förtroende för honom som kristen. Men jag känner det så ömt om de små flickorna, om de ock skola dit. Det är den lilla systern, som står bakom mig. Detta är nu våra minsta. Närmast intill trädet högst uppe står Lingdz, en af de två, som vi fingo friköpa från så godt som slafveri. Hennes syster är den 3:dje i ordn., 2:a raden fr. v. Strax framför Lingdz står Nengdz, underhållen af »Våra minsta» hemma i Sverige. Lilla Lingdz lämnade sitt hjärta åt Herren i våras. Det var rörande att se, hvilka strider äfven ett barn kan ha att utkämpa, när det gäller att öfvergå från mörker till ljus. Hon var i djup nöd öfver sina synder, och äfven sedan hon fick frid, har hon haft bittra stunder i kampen mot sitt lynne. Dock har äfven här besannats: »Hvar seger dig hjälper att vinna en ny». Sung pan, längst upp t. v., och Süehdz till v. om cypressen hafva varit med uppe på Chikung-shan i sommar, och jag har hvarje dag läst litet med dem. Den 6 sept. reste jag med dem till Peking. De kunde ju ej gärna resa ensamma. Den 9 sept. började skolan där. Det var allt litet svårt för dem de första dagarna. De kände sig ensamma, och allt var så nytt och främmande. Hoppas dock, det blir bättre, då de blifva vana. De underhållas af L. M. F. Jag vet, att det är många, som bedja för dem. Vi hoppas, att de skola blifva till hjälp och nytta i vårt skolarbete. Deras hem-namn äro Süehdz = snö och Sung-pan = cypress-klippan. Enligt kin. gammal sed bytte de om namn, redan medan de voro i vår skola, men blefvo aldrig kallade med andra än sina gamla. När de kommo till Peking, uppgåfvo de sina nya namn och kallas nu Kwei-ying och Mei-ying.

Jag tog tillfället i akt att så mycket som möjligt studera skolväsendet, medan jag var i Peking. Tiden var dock ej den lämpligaste, ty flertalet skolor voro ännu ej öppnade. Hvad jag såg, intresserade mig emellertid mycket.

Den tredje fotografien framställer en kinesfamilj — en evangelist med hustru och två barn från en af Kina Inlandmissionens stationer här i Honan. De se så lyckliga ut, att det gör oss godt att se på dem. Friden i hjärtat lyser ur deras ögon.

Ja, nu är sommaren förbi, och vi återgå till våra stationer. Vi hafva haft en välsignad tid häruppe, rika tillfällen att i syskonkretsen samlas kring Guds ord. Honan-missionärerna inom Kina Inlandmissionen ha haft konferens. Under de dagarna hade vi hvarje förmiddag och afton bibelläsning, på kvällarna äfven bönemöte, Guds Ande var mycket nära. — Så hade vi fyra dagars gemensam konferens. En mr Blackstone från Amerika var då här. Han var ett välsignadt Herrens redskap, och vi hade dyrbara stunder inför Guds ansikte.

Snart hoppas vi få återvända till Honanfu. Vi stannade kvar för att efterse reparationer här på villan. Dessa skulle redan ha varit afslutade, om ej ett ihållande regn förhindrat arbetet. Få vi blott vackert väder, dröjer det ej länge, innan det blir färdigt. I trakten af Honanfu har det regnat oerhördt sista tiden. Syskonen Stålhammars, som reste härifrån den sista augusti, kommo ej längre än till Honanfu. Där blefvo de inregnade, och vägarne voro, när vi sist hörde från dem, ofarbara. Systrarna från Shansi blefvo också kvarhållna där. Herrens vägar äro underliga. Först denna långa torketid och nu detta ihållande regn! Dock, *allt* hvad han gör är gjordt i *trofasthet*.

En innerlig hälsning till Kommittén och alla vänner, som nitälska för Kinas frälsning.

»Fridens Herre själf gifve eder friden alltid och på allt sätt!»

Med tillgifvenhet
Anna Janzon.

* * *

Utdrag ur bref.

Sanynen d. 14 sept. 1909.

Som ingen funnits, som bedrifvit missionsverksamhet norr om mig i provinsen, har jag vid upprepade tillfällen

sändt kolportörer och evangelister norrut på längre och kortare resor. Öfver hela sträckan upp mot Mongoliet finnas på olika platser personer, som därigenom blifvit mer eller mindre intresserade af sanningen. Om några, som på grund häraf kommit ned till Hancheng för att erhålla mer undervisning, och som stannat hos mig längre eller kortare tider, har jag förut meddelat. I den närmaste staden norrut, hvars namn är Ichuanhsien, där besök gjorts flitigast, har också ett större intresse uppväckts. En ganska inflytelserik person från denna trakt kom och stannade en tid hos mig i fjol. Han bad mig då om och om igen sända en budbärare dit och öppna opieasyl. Vid hans sista besök hos mig förra hösten sade jag honom, att om han för billigt pris kunde anskaffa ett bra hus, skulle jag göra hvad jag kunde för platsen. Sedan dess hade jag på hösten kolportörer där, hvilka berättade, att flera familjer funnos, som borttagit sina afgudar.

På våren sände jag en expedition af 3 män ända till Kiacheo i norr, (omkr. 12 dagsresor). De besökte Ichuan tvenne gånger och funno intresset stort.

Efter 4 à 5 månader kommo de män, jag utsändt, tillbaka, på allt sätt uppmuntrade af de erfarenheter, de gjort. De hade bl. a. slutsålt mer än en mulåsnelast med böcker.

Kort efter deras återkomst eller i början af juli kommo 3 män, sända som ombud för 21 antecknade »sökare» i Ichuan med begäran, att jag genast skulle sända dem en predikant. Herr Zin, som var hos mig tvenne gånger förliden höst, var med och sade, att han på grund af mina ord redan hyrt ett hus i staden, lämpligt både till gatukapell och asyl. Jag kvarhöll petitionärerna en månads tid, hvarunder jag dagligen höll flera möten och bibelklasser med dem. Detta var, sade jag dem, att börja med allt hvad jag kunde göra, då vår mission ej ansåg sig pekuniärt kunna understödja verksamheten i Ichuan. Emellertid lät Gud mig ej komma undan så lätt. Petitionärerna upprepade ock dagligen sin begäran. Så kom under dessa dagar helt oväntadt en anvisning å 100 kr. från en vän i Sverige, och då hade jag genast till hyra samt litet till reparationer, och för resten kände jag, att jag *skulle hoppas på Herren.*

Sålunda medsände jag, då petitionärerna återvände, tvenne evangelister, från hvilka jag sedan haft flera bref. Af dessa framgår, att omkring 70 personer regelbundet samlas till gudstjänst, och att som sökare antecknats öfver 30 personer. Med dessa skulle evangelisterna börja en liten bibelkurs.

Nu blef jag visserligen i förrgår af missionärerna i Fu in tsuen erbjuden att lägga af denna *ekonomiska* börda, enär de ha pengar i öfverflöd. Men märk! Deras tanke var att öfverlämna arbetet åt en ung missionär, som varit på fältet blott i 3 år, och åt en hans kamrat, som kommer ut i höst. De skulle bo längre bort från Ichuan än jag och ha ett distrikt 4 gånger så stort som mitt, visserligen med många medhjälpare, men knappast så många *pålitliga,* som jag har!

Med allt detta för ögonen svarade jag: »Jag tror mig böra bära min börda ännu en tid. Få se, om jag före min hemresa nästa vår kan ha behof af att komma igen!» — Åter fick jag bref, hvari den nämnde unge missionären skref: »Ja, när du ej orkar längre, är jag redo att öfverta Ichuan. Och ännu tacksammare är jag, om jag samtidigt får öfverta din evangelist där.»

Så står nu saken. *Herren* får ge svaret.

Med varma hälsningar.

Din ringe broder
Rob. Bergling.

P. S. Det har lyckats mig att i Aur ho tsuen få anställa en lärare för Hanchengs gosskola till nästa år.

D. S.

Togas första missionärer.

Bland de många ögrupperna i Stilla hafvet finna vi en liten grupp, som benämnes Torres-öarna. Till nämnda grupp höra fem smärre öar. Klimatet är mycket ohälsosamt, men infödda kristna från närliggande öar hafva dock slagit sig ned därstädes och med beundransvärd uthållighet verkat för evangelie spridning och stadfästande på dessa öar. Befolkningen har också visat sig synnerligen tillgänglig för frälsningens budskap. Toga, den sydligaste ön i gruppen, förblef längst oberörd af evangelium. Detta berodde icke därpå, att invånarna därstädes voro ovilliga att mottaga evangelium, utan därpå, att arbetskrafter saknades för fältet. Många förfrågningar om lärare inkommo från Toga, men alltid måste svaret bli detsamma: »Vi ha inga lärare att sända».

År 1894 seglade tio af Togas män på en bambuflotta till ön Loh. De förklarade icke strax vid ankomsten ändamålet med sitt besök. De besökte emellertid de kristnas gudstjänster och andaktsstunder samt sökte taga reda på de nya seder och bruk, som med kristendomen införts på ön.

Vid sin hemfärd förklarade de besökande togamännens ledare på följande sätt ändamålet med besöket:

»Många gånger ha vi anhållit om kristna lärare men förgäfves. Vi ha väntat länge, men nu ha vi tröttnat på att vänta och kommit hit för att se, huru det tillgår på en plats, där den nya läran blifvit införd. Nu vilja vi återvända till vår ö, och vi vilja från denna stund försöka att lefva, såsom de kristna lefva, och öfvergifva, hvad de förbjuda. När så omsider läraren, som vi bedt om, kommer, behöfver han omtala för oss endast sådant, som vi aldrig hört talas om.» Därpå återvände de på sin flotta till Toga.

Två månader senare anlände en europeisk missionär på besök till Loh. Då han hörde togamännens besök omtalas, beslöt han att genast fara till deras ö. De mottogo honom med glädje. Uppe på en höjd, hvarifrån man hade en skön utsikt öfver hafvet, hade mark röjts och en liten hydda uppbyggts för den väntade läraren. Missionären fann, att invånarna redan öfvergifvit många hedniska seder och bruk. De hade afsatt en dag i veckan såsom hvilodag, på hvilken de samlades omkring den hydda, hvilken uppförts för den väntade läraren. Hvarje dag, när de trodde, att folket på Loh samlades till andakt, kommo de tillsammans på höjden utanför huset, där de satte sig ned och sågo ut öfver hafvet. Sålunda väntade och bidade togamännen på evangelie budbärare.

Missionären återvände till Loh och omtalade för de kristna därstädes den väntan, som besjälade folket på Toga, samt uppmanade dem att bedja Gud uppväcka

lärare för detta fält. Tvenne veckor förgingo. Missionären satt i sitt arbetsrum ifrigt sysselsatt, fastän det var nära midnatt. Steg hördes utanför dörren, och snart inträdde tvenne femtonåriga gossar i missionärens rum. De voro båda kristna och hade under någon tid vistats vid missionsskolan men måst afbryta skolgången till följd af sjukdom. En af dem frågade: »Fader, har någon lärare blifvit funnen för Toga ännu?» »Icke ännu, min son», svarade missionären. Efter några minuters tystnad sade en af ynglingarna: »Fader, kunde icke vi två begifva oss till Toga? Vi veta väl, att vi icke äro några riktiga lärare, men vi tro på Kristus, och vi kunna läsa och skrifva. Vi kunde måhända vara till någon nytta, till dess en riktig lärare kan sändas.»

Missionären tackade Gud i sitt hjärta för detta svar på de böner, som uppsändts till Gud om lärare för Toga. Men till ynglingarna talade han om de faror och frestelser, som komme att möta dem på den främmande ön. Han bad dem vidare bedja öfver saken och om tre dagar komma igen. Så skedde. Tre dagar därefter stodo de åter inför honom och förklarade sig villiga att begifva sig åstad.

I sällskap med de två ynglingarna begaf sig missionären i väg i båt öfver hafvet till Toga. En häftig vind gjorde det emellertid omöjligt att landa vid ön till följd af de farliga ref, som omgifva densamma. Missionären beslöt därför att återvända till Loh och invänta lugnare väder. Därmed ville dock ynglingarna icke låta sig nöja. Då missionären icke vågade landa, okändt som farvattnet var, af fruktan för att få båten sönderslagen bland refven, hoppade ynglingarna i hafvet och lyckades simmande uppnå stranden. Så kommo de första lärarna till Toga. Där finnas nu många, som tillbedja den ende och sanne Guden.

Frälst och fri.

Hsiang Min-fang var en i hedendomens mörker och synder djupt sjunken människa. Kina äger skaror af sådana förfallna varelser. En ansenlig skara har redan vunnits för Herren, och många hafva i tron på sin Frälsare ingått i den eviga hvilan. Men huru många äro ännu icke främmande för Gud, hafva icke ens tillfälle att lära känna honom!

Hsiangs familj var före Taiping-upproret ganska välbärgad. Under nämnda uppror måste många fly för sina lif, och när det blef dem möjligt att återvända till hemorten, funno de densamma förvandlad till en ödemark. Bland dem, som fått sin egendom ödelagd, var äfven Hsiangs familj.

Till att börja med sökte Hsiang upphjälpa sin ställning genom att sälja medicin och praktisera som läkare. Men han själf jämte flera af familjens medlemmar hade nu blifvit oförbätterliga opierökare. Förtjänsten räckte ej till, och omsider var deras egendom såld eller förpantad för att anskaffa opium.

Hsiang var nära 50 år gammal, innan han blef bekant med evangelie lära. En dag träffade han en man, som under några år varit borta från hembygden och under tiden lärt känna kristendomen samt omfattat denna af hela sitt hjärta. Denne man omtalade nu, att han blifvit kristen och berättade för Hsiang det gamla och evigt nya budskapet om Jesus, syndares Frälsare. Hsiang fäste föga uppmärksamhet vid det sagda men läste dock senare en bok, som hans vän Chen lämnade honom. Längre fram lånade han ett Nytt testamente, hvilket han ock flitigt läste. Då Chen vid ett tillfälle besökte honom, sade han: »Det är i sanning en underbar bok. Jag tycker mycket om densamma och känner mig färdig att följa dess lära och blifva en kristen. Hvem utan Gud kan göra sådana underverk, som Jesus gjorde?»

Vännen svarade: »Är det din uppriktiga önskan att blifva kristen? Du måste komma ihåg, att då du tager detta steg, är du tvungen att öfvergifva icke blott din afgudadyrkan och offrandet till förfädernas andar, utan du måste också upphöra med att spela och bruka opium.»

»Kan jag icke vara en kristen och ändå begagna opium?»

»Nej, ty genom opiebruket förstör du den kropp, Gud gifvit dig, och påskyndar din död. Opiebruket är fördärfbringande för din karaktär, det är en källa till namnlöst elände. Kyrkan mottager därför ingen opierökare».

»Då är jag förlorad», sade Hsiang, »fast när jag läste denna bok, tänkte jag, att det fanns hopp äfven för mig. Men måste jag upphöra med bruket af opium, finnes intet hopp för mig, ty jag har rökt opium i öfver trettio år, och krafvet därefter är nu mycket starkt. Jag har försökt alla medel, inhemska och utländska, men ingenting har hulpit. Jag kan ej botas».

»Men du har ännu icke försökt det himmelska läkemedlet», svarade Chen. »Jesus Kristus, Guds Son, kan lossa dina bojor och göra dig fri. Om du beder honom om hjälp, skall han frälsa dig ifrån dina synder och från opielasten.»

»Hvad menar du? Kan Jesus verkligen frälsa mig från detta förfärliga begär och gifva mig kraft att lefva ett rent lif?»

»Ja, han kan frälsa dig.»

»Då vill jag förtrösta på honom». Därpå tog han ett papper och skref med tydliga skriftecken: »Enligt Guds vilja och i förtröstan på Jesu kraft, lofvar jag att aldrig mera röka opium eller besöka någon opiekrog.»

Chen fruktade emellertid, att ett så hastigt afbrott skulle hafva allvarsammare följder, än hans vän beräknat, och rådde honom därför att så småningom upphöra med bruket af opium. Men det ville Hsiang ej gå in på. »Om Jesus kan frälsa mig, så vill jag förtrösta på honom. Jag bryr mig ej om, hvad jag kommer att få lida», svarade han.

Hans vän stannade hos honom den första natten för att bedja med honom. Kampen blef svår, men han gick segrande igenom densamma. Herren uppehöll honom och frälste honom från det förnedrande slafveriet. Han blef sedan en allvarlig kristen och ett medel i Guds hand att föra flera af sina släktingar till Jesus.

Efter att två år hafva troget följt Herren, insomnade han i tron på sin Frälsare. Hans omvändelse var ett mäktigt vittnesbörd om Guds frälsande och frigörande nåd.

Syföreningen för Svenska Missionen i Kina anordnar försäljning för nämnda mission fredagen den 3:dje instundande dec. å Landtbruksakademiens lokal Mästersamuelsg. 47, 2 tr. Vidare i nästa nummer.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.

N:r 22. Årg. 14. 15 November 1909. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	Josef Holmgren.	*Malmtorgsgatan 8.*	»Sinim», Stockholm.	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Innehåll: Icke af världen. — Meddelanden från Yuncheng. — Ett kristet bröllop. — Ledarekonferensen i Yuncheng 1909. — En själ. — Axplockerskan. — Brefafdelningen. — Bibeln. — Missionsstatistik. — Missionens framgång i Afrika. — Redovisning. — Försäljningen. — Hans Stjärna i Österu.

Icke af världen.

Af *A. Murray.*

»Dessa äro i världen» — »Världen har hatat dem, emedan de icke äro af världen, såsom jag icke är af världen.» (Joh. 14: 11, 14). — »Såsom han är, så äro ock vi i denna värld.» 1 (Joh. 4: 17).

Om Herren Jesus icke var af världen, hvarför var han då i världen? Om det icke fanns någon sympati emellan honom och världen, hvarför lefde han i världen, och hvarför stannade han inte kvar i den höga, heliga och välsignade värld, hvilken han tillhörde? Svaret är: »Fadern sände honom i världen». I dessa två uttryck: »I världen» och »Icke af världen» finna vi hela hemligheten af hans arbete såsom Frälsare och af hans härlighet sasom gudamänniska.

I världen, i mänsklig natur, emedan Gud ville visa, att denna mänskliga natur tillhörde honom, var hans egendom och *icke* denna världens gods; och vidare, att denna natur var den mest passande att i sig upptaga och mottaga det gudomliga lifvet och i detta gudomliga lif uppnå sin högsta fulländning och härlighet.

I världen, i gemenskap med människor, i kärleksfullt släktskapsförhållande till dem; sedd och känd af dem för att sålunda kunna vinna dem tillbaka till Fadern.

I världen, i strid mot de makter, som regera och styra världen, för att lära lydnad och så fullkomna och helga den mänskliga naturen.

»*Icke af världen*», utan af himmelen för att uppenbara och föra oss nära det lif, som är i Gud, att människorna åter måtte se och längta därefter.

»*Icke af världen*», utan vittnande emot dess synd och afvikelse från Gud och dess oförmaga och oduglighet till att känna och behaga Gud.

»*Icke af världen*», utan grundande ett rike helt och hållet himmelskt till sitt ursprung och sin natur, helt och hållet oberoende af allt, hvad i världen aktas och anses oumbärligt och eftersträfvansvärdt, ett rike med grundsatser och lagar alldeles motsatta dem, som härska i världen.

»*Icke af världen*», utan kommen för att därur förlossa alla dem, som tillhöra honom och föra dem in i det nya och himmelska rike, som han har uppenbarat.

»*I världen*» — »*icke af världen*». I dessa två uttryck uppenbaras för oss den stora hemligheten af Frälsarens person och verk.

Icke af världen, ty han dömde och öfvervann den i kraft och makt af sin gudomliga helighet, men dock i världen och i kärlek och barmhärtighet uppsökande och räddande, hvad som kan räddas. Det mest fullkomliga afskiljande och utgående från världen, men på samma gång det kärleksfullaste närmande till världen. Dessa två motsatser och ytterligheter mötas i Jesus, han har i sin person gjort dem till ett.

Och det är hvarje Kristi lärjunges kallelse att i sitt lif bevisa, att dessa två vid första paseendet så olika sinnesförfattningar äfven i vårt lif kunna förenas i fullaste harmoni. I hvarje troendes lif måste genom och under jordiska former framstråla ett himmelskt lif.

Att nu taga *en* af dessa sanningar och uteslutande praktisera den är inte så svart. Det finns ju många, många, som hafva tagit detta »*icke af världen*» till sitt motto. Allt ifrån äldsta tider, da man trodde det vara nödvändigt att fly undan in i kloster och öknar för att kunna tjäna Gud, och till närvarande tid, då mången söker visa sin fromhet genom att strängt döma och förkasta allt, som är i världen, har det funnits sådana som ansett detta för den enda sanna religionen. De gingo ut

från världen och dess syndiga väsende, men — de hade ingen barmhärtig kärlekens gemenskap med *syndare*. Syndaren fick aldrig genom dessa, som »icke voro af världen», känna och erfara, att han var omgifven af en öm, himmelsk kärleks luft. Se, dessa hade tagit blott den ena sidan af kristendomen, och därför blef den utan frukt.

Å andra sidan finnas också sådana kristna, som synas hafva tagit till motto: »*i världen*». De tänka framför allt på att visa världen, att deras kristendom alls inte gör dem ovänliga eller oartiga eller oförmögna att njuta af det sköna och goda, som finnes i denna värld. Och det har ofta händt, att de ha lyckats att göra världen »religiös» — men till ett allt för högt pris: religionen blir *världslig*, icke himmelsk.

En lärjunge, som i sanning vill lyda och efterfölja Jesus, måste fara efter att inte bli ensidig utan förena båda sidorna af saken. Visar han icke tydligt och klart i sitt lif, att han icke är af världen, utan att han har ett mycket rikare himmelskt lif, huru skall han då kunna öfverbevisa världen om synd eller visa henne, att det finnes ett högre lif, eller komma världen att längta efter det, som den ännu icke äger? Allvar, helighet och utgående från världsandan måste kännetecknа en kristen. Hans rena, himmelska sinne måste bevisa, att han tillhör ett rike, som icke är af denna världen. En ovärldslig, en från en annan värld stammande himmelsk Ande måste andas och lefva genom honom.

Och dock måste han lefva »*i världen*». Satt här nere af Gud ibland dem, som äro af världen, måste hans hela lifs stora studium vara det, huru han skall kunna utföra den höga mission, hvartill Gud satt honom här: *Att vinna människors hjärtan, att vinna inflytande öfver dem och så få meddela åt dem af den ande, som bor och verkar i honom.*

Icke så som denna världens vishet lärer, genom att följa med på allt, gifva vika och afpruta på Guds ords sanning, icke så skall han lyckas. Nej, endast genom att stund för stund vandra i Jesu fotspår och af hans Ande lära, hvad det är att vara i världen och dock icke af världen.

Endast genom ett lif af tjänande och lidande kärlek, hvarigenom en kristen tydligt visar, att Guds ära är hans lifs mål, och i hvilket lif, uppfylldt af den Helige Ande, han förer andra människor i direkt beröring med det himmelska lifvets värme och kärlek — endast så kan en kristen blifva och vara en välsignelse för världen.

O, hvem skall lära mig och dig denna gudomliga, hemlighetsfulla konst: Att vara i världen men icke af världen hvarje dag af vårt lif? Detta, som är det svåraste af allt att förena till ett! *Han* kan lära oss det, han, som sade: »De äro icke af världen, såsom jag icke är af världen.» Detta: »*Såsom jag*», har en djupare mening och kraft, än vi kunna ana. Om vi låta den Helige Ande uppenbara detta ord för oss, skola vi förstå, hvad det är att vara i världen, så som han var i världen.

»Detta: »*Såsom jag*» har sin rot och styrka i en lifsförening. I den skola vi upptäcka den gudomliga hemligheten, att ju mera helt och fullt någon icke är af världen, desto skickligare skall han blifva att vara i världen. Ju friare Guds församling blir från världens ande och grundsatser, desto mera inflytande skall hon få öfver världen.

Världens lif är själtbehag och själfupphöjelse. Det himmelska lifvet är helig själfförsakande kärlek. Många kristnas svaghet beror därpå, att de hafva för mycket af världsanden. De söka sin egen lycka och tillfredsställelse i första rummet. Jesus Kristus var icke af världen och hade intet af dess ande. Just därför kunde han *älska syndare* och vinna deras hjärtan. Den på Jesus troende måste likna sin Mästare häruti: »I ären icke af världen, *såsom jag* icke är af världen.»

Till sin nya natur är den kristne född ofvanefter, af himmelen och har fått uti sig gudomligt lif och kärlek. Detta gudomliga himmelska lif gifver honom makt och kraft att lefva i världen men dock icke vara af världen. Han får erfara sanningen och verkligheten af detta: »Såsom Kristus icke var af världen, så är icke heller jag af världen; ty jag är i Kristus.» Endast i nära och innerlig förening med Kristus kan man blifva uttagen från världen på det rätta sättet. I samma mån som Kristus lefver och får regera i mig, i samma mån kan jag lefva ett himmelskt lif i världen.

I den ställningen ser den troende, att det enda sättet, på hvilket han kan uppfylla sin kallelse, är att å ena sidan vara korsfäst för världen och så undkomma dess välde och å andra sidan vara lefvande i Kristus, gå ut i världen, älskande och välsignande den. En kristen *lefver* i himmelen men *arbetar* och *vandrar* i världen.

Se nu här den sanna Jesu Kristi efterföljelse. »Därför, gån ut ifrån dem och skiljens från dem, säger Herren.» Och så fullkomnas löftet: »Jag vill bo i dem och vandra i dem.» Kristus sänder dig, kära troende, såsom Fadern sände honom i världen för att förhärliga Fadern och uppenbara och göra hans kärlek känd.

Icke af världen betyder icke endast skilsmässa från och vittnesbörd emot världsväsendet, utan det betyder ock den lefvande uppenbarelsen af Anden och af den högre världens kärlek och kraft, så att människor vinnas och blifva delaktiggjorda af de himmelska välsignelserna.

O, du store Öfverstepräst, som bad till din Fader för oss, och som ännu så gör, tag hand om dina svaga lärjungar! Världen har ännu så mycken makt öfver vara hjärtan, dess själfviska ande får ännu regera alltför ofta i våra handlingar. Herre, hjälp oss att mer och mer förstå sanningen och innebörden af dina ord: »De äro icke af världen — såsom jag icke är af världen!» Och: »Såsom han är, så äro ock vi i denna värld!»

Vi kunna endast vandra likt dig, om vi förblifva i dig. Välsignade Herre, låt din Helige Ande, som bor i oss, förena oss så helt med dig, att vi må lefva alltid och öfverallt såsom varande i världen! Må vissheten att vi äro dina fylla oss med öm kärlek och barmhärtighet, tålamod och uthållighet så att vi offra vår egen vilja och oss själfva för dem, som äro af världen! Amen.

Meddelanden från Yuncheng.

Den 12 och 13 september hölls det sedvanliga höstmötet. Predikande bröder voro Axel Hahne, C. Blom, evangelisterna Oang och Sji, skolläraren Djiao och undertecknad, församlingens pastor. Af de förra året anteckнade dopkandidaterna kände vi oss icke ledda att detta år upptaga någon uti församlingens gemenskap.

Någon särskild rörelse förspordes icke, men Guds ord predikades troget, och skilda sidor af det kristliga lifvet belystes. Sista aftonen förevisades en serie skioptikonbilder öfver personer och tilldragelser ur Gamla och Nya testamentet.

* * *

Ett kristet bröllop.

Den 21 september firades för första gången inom Yunchengkapellets väggar ett kristet bröllop. För 14 år sedan kom i vårt hem i Tongchowfu en ung gosse till oss som tjänare. Han var ende sonen till en änka i samma stad, och båda voro hedningar. Under årens lopp har han tjänat sig upp från den ena förtroendeposten till den andra, och nu bekläder han sedan ett par år tillbaka evangelistbefattningen här.

En mera trogen och pålitlig tjänare och medhjälpare hafva vi aldrig haft. Sedan flera år tillbaka är han en afgjord kristen. På honom kan med skäl tillämpas apostelns ord om diakonerna: »De, som hafva tjänat väl, vinna en god ställning och mycken frimodighet i den tro, som är i Kristus Jesus». Ett litet drag af hans ordentlighet må nämnas. År 1900, då vi nödgades fly från vårt hem i Tongchowfu, anförtroddes våra kvarlämnade saker åt honom, jämte ett par andra. Då vi i april 1903 kommo tillbaka och skulle intaga vår första måltid, var maten beställd från en restaurang på gatan, och på bordet lågo framlagda samma använda servetter, som vi för öfver två år sedan lämnat efter oss! Allt var, som då vi lämnade hemmet, tack vare denne vår »Josef».

Hans namn är *Sji*. Hans brud, en f. d. skolflicka, bär namnet »*Kärlek och dygd*». Hon är ännu icke döpt men vill af hjärtat höra Herren till. Så vidt människor kunna döma, är föreningen lämplig. Det var för oss en förmån att få göra bröllop åt dessa unga. Vårt vackra kapell var dekoreradt med lefvande växter och kinesiska väggbonader i rödt. Kl. 12 hördes ljudet af klarinettblåsarne och trumslagarne, som ej kunna undvaras vid festligheter i Kina. Den röda brudstolen, buren af fyra män och företrädd af brudsvenner, som buro röda lyktor, närmade sig den stora ingångsporten till vår byggnad. Musikanterna gingo med en snigels fart, för att bruden så länge som möjligt, antagligen för första och sista gången, skulle få åka i bärstol och allmänheten så länge som möjligt bevittna skådespelet. Slutligen nåddes målet, och brudgummen, åtföljd af sin marskalk, båda i högtidsdräkter, d. v. s. med förgyllda knappar i sina hattar, gick ut och mötte sin brud. Då bärstolen sättes ned, bugar han sig tre gånger för den i densamma sittande bruden. Tvenne brudtärnor gå nu fram och hjälpa bruden ur bärstolen. Klädd i röda kläder från topp till tå, med röd slöja för ansiktet, hvilken hindrar henne från att se, och med förgylld krona (af samma mönster som Kinas kejsarinnor använda) träder den lilla varelsen ut ur sin bur!

Väl utkommen ur bärstolen blef bruden, som tillföljd af slöjans tjocklek ej kunde se, af sina brudtärnor ledd från brudstolen utanför porten öfver den stora gården upp till kapellet. Hennes brudgum, ledsagad af sin marskalk, följde efter. Tvenne personer voro sysselsatta med att utbreda och hoprulla, samt åter utbreda och hoprulla ett gult tygstycke, på hvilket brudparet gingo. Inkomna i kapellet, som i hast fylldes med folk, uppstämdes sången: »Han leder mig, hvad himmelsk tröst, den ljufva tanken ger mitt bröst», och vigselakten ägde rum. Det hela var ganska högtidligt, åtminstone så pass, som man kan begära att få det i Kina, där man inom den kristna församlingen ännu har ett vidt fält för att utveckla denna vid gudstjänster så viktiga del af ritualen.

Efter vigseln framträdde ceremonimästaren och befallde oss alla, en och hvar, att gratulera hvarje gång i tre repriser! De manliga gästerna bugade sig för brudparet, de kvinnliga likaså, brudparet bugade sig för gästerna, för pastorn o. s. v., gästerna, bugade sig för brudens föräldrar och bror, för brudgummens mor m. m. Allt på kommando af ceremonimästaren, som tog sitt ämbete på allvar. Efter vigseln bjödos gästerna på middag, såsom de ock förut bjudits på frukost. Omkring 70 gäster serverades. Enligt kinesiskt bruk deltog ej brudparet i måltiden, men då densamma nalkades sitt slut, kommo de in, äfven nu anförda af ceremonimästaren och bugade sig för gästerna. Till bruket hör ock, att ceremonimästaren inför gästerna gör ursäkt för maten. Vår ypperlige vicevärd, evangelisten *Kuå* från Haichow, kommer in och yttrar ungefär följande: »Högt ärade gäster! Å brudparets vägnar får jag bedja Eder alla om ursäkt och öfverseende för det sätt, hvarpå Ni blifvit mottagna. Brödet är ej färskt, téet är kallt, köttet ej mört och grönsakerna halfkokta! Ni blifva nog icke mätta. Dömen oss icke för hårdt och förlåten oss vår okunnighet!»

Detta lilla »bröllopstal», så fullkomligt österländskt, mottogs småleende af de redan mätta och belåtna gästerna. Kl. 6 på e. m. samlades vi ånyo i kapellet, som var rikt upplyst, och flera af de närvarande gåfvo de nygifta några uppmuntrings- och förmaningsord till hjälp på deras gemensamma vandring genom lifvet.

Till sist anordnades ett litet »lykt-tåg», och de unga åtföljdes af en hel liten skara — bruden nu i vagn — till sitt nya, inom staden belägna hem. Och så var ännu ett kristet hem bildadt i det stora, stora Kina, där hemmet aktas så högt och föräldravördnaden har blifvit en religionsakt, men där kristendomens förädlande inflytande ännu saknas. Gifve Gud, att de kristna hemmens antal må hastigt tillväxa!

August Berg.

Ledarekonferensen i Yuncheng 1909.

Den 24 september var utsatt som samlingsdag för deltagarna i konferensen. Under en längre tid hade regnet öst ned i strömmar, hvarför utsikterna att våra

vänner skulle kunna komma hit voro jämförelsevis ringa. Vi hade allaredan börjat göra oss på nytt förtrogna med innebörden af det dyrbara löftet: »Hvarest två eller tre äro församlade» etc.

Det talar därför till våra kära bröders bästa, då det visade sig, att af 35 valda ombud 30 infunno sig, trots obeskrifligt dåliga vägar och häftigt regn. Det gladde oss mycket att se detta intresse, och vår bön blef nu, att de alla måtte få riklig ersättning för sina utståndna besvärligheter.

Programmet under mötesdagarna var i enlighet med det under de föregående åren följda, d. v. s. föredrag omväxlande med diskussion. På lördags e. m., då alla hunnit samlas, bjöds på förfriskningar, och de deputerade framställdes distriktsvis för församlingen. Ordförandens inledningstal utgick från »Luk. 9: 62: »Ingen, som sätter sin hand till plogen och ser tillbaka, är bekväm till Guds rike». Särskildt framhölls, hurusom Jesu efterföljare äfven måste vara arbetare i vingården. Då de en gång mottagit hans kallelse, gäller det att gripa hårdt om plogskaftet och plöja *djupt, rakt* och *uthålligt*.

För hvarje dag valdes tvenne ordförande, hvaraf den ene var en af missionärerna, den andre en af ombuden. De under föregående år behandlade församlingsstadgarna slutbehandlades nu. Bland predikningarna tror jag, att den mest gifvande och innehållsrika var församlingsäldste Kaos öfver 2 Mosebok 25: 22. »Och där (vid nådastolen) vill jag stämma möte med dig och tala med dig ifrån nådastolen, emellan de två keruberna, som stå på vittnesbördets ark, om allt, hvad jag genom dig vill befalla Israels barn». Betydelsen af personligt umgänge med Gud och flitigt studerande af skriften framhölls särskildt. Man kände, att han talade af erfarenhet. »Huru många biblar har du slitit ut?» frågade han sina åhörare. Goda föredrag höllos äfven af flera andra bröder. Som föredragsämnen voro uppsatta följande:

»Den Heliga nattvardens betydelse». Nath. Högman.
»Betydelsen af Kristi död». . . . . R. Bergling.
»Betydelsen af Kristi uppståndelse». Axel Hahne.
»Kristi tillkommelse». . . . . R. Andersson.

Broder Bergling var af väderleksförhållanden hindrad att infinna sig, hvarför hans ämne ej kunde behandlas, men öfver de öfriga ämnena höllos goda föredrag, åtföljda af diskussion.

Dessutom höll broder Henrik Tjäder ett medryckande föredrag öfver »Verksamheten i det kinesiska mottagningsrummet», och frågan om »trolofning och äktenskap» behandlades delvis.

På söndagsaftonen gafs tillfälle för de delegerade att i korthet redogöra för tillståndet inom de olika församlingarna. Med få undantag när framhöllo de endast de mörka sidorna, kanske alldeles i motsats till hvad vi missionärer göra under våra besök i hemlandet. Berömmelsen blef i sanning utelyckt, och man blef ej mycket inspirerad. Men sådant drifver till själfrannsakning och förbön.

På måndagskvällen samlades vi alla till att begå Herrens nattvard, och *då* kändes det godt att få till de församlade frambära Herrens ord till församlingen i Sardes: »Blif vaken och stärk det öfriga, som var på väg att dö!» »Gå hem, ni bröder från Haichow, och stärken de öfriga, som äro på väg att dö! Gå hem, Ni bröder från Hancheng, Honan och andra platser, och gören sammaledes!» Det var en allvarlig stund, som helt visst lämnade djupa intryck.

Den sista aftonen, d. v. s. på fjärde dagen, hade vi ett fritt möte, då den, som kände sig manad, bereddes tillfälle att säga några ord till uppbyggelse, föreslå en sång, bedja eller läsa upp en bibelvers. Ibland bruka dessa möten vara mycket goda, men denna gång riktigt misslyckades det. Det tycktes, som om flera, som annars aldrig få ett tillfälle att yttra sig, skulle taga skadan igen. Flera stycken uppträdde och omtalade gamla erfarenheter, berättelser de läst m. m., tills ordföranden måste afbryta, och ett allmänt bönemöte i stället vidtog. Kl. var $^1/_2$ 11, då vi skildes åt. Trots detta förmärktes ej något missnöje hos våra tålmodiga bröder, som tyckas sakna nerver och tåla huru mycket som helst.

På kvällen sade vi farväl till hvarandra, emedan de flesta af deltagarna tidigt påföljande morgon skulle begifva sig i väg hem.

Var fjärde ledarekonferens var så tillända. Något fotografi togo vi ej denna gång, men i våra hjärtan ristade sig djupt minnet af dessa dagar, vi fått vara tillsammans med våra bröder, och då vi tydligt kunnat märka, hurusom de »växt i nåden och vår Herres Jesu Kristi kunskap».

August Berg.

En själ.

»Icke en af dem är förgäten inför Gud». — »Ja, sparfven har funnit ett näste».

En urgammal sägen förtäljer, att en gång, när några vikingar återvändt från sina färder och sutto samlade kring stockelden i hemmets sal, kom en liten sparf flygande in genom den öppning, som tjänade som fönster. Sparfven flög en längre stund fram och tillbaka i det ljusa, varma rummet, men plötsligt försvann den åter ut i den kalla, mörka höstnatten. »Stackars lilla sparf, att så få flyga ensam ut i mörkret», sade en af vikingarna. Men höfdingen svarade: »Beklaga ej sparfven, han känner vägen till sitt näste».

Är icke detta en bild ur lifvet? Några få korta lefnadsår njuter människan af denna världens ljus och glädje, men så kallas hon plötsligt att gå öfver tröskeln till det mörka okända. Gud vare lof, om vi då kunna säga: »Hon är trygg, hon vet, hvar hennes näste finnes».

Det är om en sådan lycklig själ, som jag nu vill berätta. För ett år sedan kom hon till mig för första gången. Hon var ung, 25 år gammal, af god familj. I hennes klara, bruna ögon fanns ett djup af allvar. På samma gång som hela hennes personlighet vittnade om viljekraft och styrka, så fanns det något så outsägligt ljuft, mildt och blygsamt i hela hennes uppträdande.

En gång gaf jag henne Lukas evangelium. Då jag sedan frågade henne, om hon läst detsamma, svarade hon: »O, ja, jag läser ofta däri, men det är så mycket jag ej förstår». Så började hon fråga, och till min stora glädje och förvåning fann jag, att hon fattat en hel del af kristendomens sanningar, fast hon blott hört evangelium en gång förut och ej haft någon vid sin sida, som

kunnat förklara den heliga bokens ord. »Jag kunde ej hålla tillbaka mina tårar, sade hon, då jag läste om hans lidanden. Hur djup hans kärlek måtte varit, då han kunde vara villig att lida så!»

Som hon kunde läsa flytande, gaf jag henne flera böcker att taga med hem. Dessa skickade hon tillbaka några dagar senare tillika med ett artigt bref, hvari hon skref, att hon på grund af förkylning fick lof att stanna hemma, men att hon, så snart det vore henne möjligt, skulle återkomma för att ännu en gång få höra det glada budskapet om frälsning och frid. Det dröjde ej länge, förrän hon infann sig. »Jag känner», sade hon, »som hade jag mottagit en skatt i mitt hjärta, sedan jag hört denna lära». Vi läste Guds ord tillsammans, och hon var så ifrig att fråga om allt, allt, som ännu var henne oklart. Hon talade ej mycket om sig själf, men jag förstod, att hon ej var lycklig i sitt äktenskap.

En dag berättade hon, att hon skulle resa till sitt föräldrahem för att där tillbringa sommarmånaderna. Jag skall aldrig glömma hennes afskedsord: »Ni har kommit hit för att resa upp en stege, på hvilken vi skola gå till himmelen». Huru sant är ej detta om korsets budbärare! Så skildes vi åt, och nu kunde jag endast nå henne genom mina förböner. Denna allvarliga, sanningssökande själ fick ensam utkämpa sina strider i en svår omgifning. Hvilken kontrast mellan denna unga nyomvända och de unga kristna i hemländerna! De senare omhuldas på allt sätt och hjälpas framåt på lifvets väg, då däremot denna unga kinesiska kvinna stod ensam och missförstådd, men — »inför Gud» var hon »ej förgäten».

En dag på hösten blef en sjuk kvinna buren in i mottagningsrummet, och jag gick dit in för att se, hvem det var. »Känner ni ej igen mig, jag är Kwo tai-tai», sade den sjuka. Ja, det var verkligen hon. Men o, så förändrad! Glansen i hennes ögon och den hektiska rodnaden på hennes kinder talade sitt eget språk. Doktorn konstaterade genast, att hon hade lungsot, och han kunde ej gifva hennes medföljande släktingar något hopp om hennes vederfående. Hennes mor, svärmor, mostrar, bröder och tjänare hade alla kommit med henne till sjukhuset. Förut hade hon alltid kommit åtföljd af endast en tjänare. Hon ville så gärna stanna på sjukhuset, men våra två små salar för kvinnliga patienter voro upptagna. Ej heller i gästrummet fanns någon plats för henne. Hennes missräkning var stor, och det skar mig i hjärtat att höra hennes sorgsna utrop: »O, finns det ej plats någonstans?» Jag längtade att få vara vid hennes sida för att styrka henne och hjälpa henne genom den sista kampen. Hon sade, att hon förtröstade på Jesus och bad till honom. Hon orkade ej tala mycket, så de buro snart hem henne igen.

Då jag kort därefter gick för att besöka henne i hennes hem, träffade jag hennes mor och öfriga släktingar men såg mig förgäfves om efter det ljufva unga ansikte, jag längtade att få se. Hon var borta; fem dagar efter besöket på sjukhuset hade hon gått öfver gränsen till det stora okända. Men, Gud vare lof, hon hade lärt känna Den, som beredt ett näste åt henne!

Då jag knappt kunde återhålla tårarna, sade hennes närmaste: »Gråt ej, hon längtade så mycket efter er och bad hvar dag till Jesus». Grannarna samlades omkring oss, och vi talade om Frälsaren, som tillintetgjort döden och i ljuset framburit lif och oförgänglighet genom evangelium. På vägen hem, då jag färdades genom de bullrande, folkuppfyllda gatorna, fylldes mitt hjärta af det djupaste medlidande med de skaror, som aldrig nås af evangelium. Men på samma gång lofsjöng mitt hjärta den gode Herden, därför att han bärgat ännu ett får till det himmelska fårahuset, att Fadern hade välkomnat *ännu en* från jordens skuggor till himmelens ljus och glädje, att ännu en juvel hade upptagits ur »hedendomens oarbetade grufvor» för att lysa för evigt i Återlösarens krona.

Läsare, där finnas andra får! Herden längtar efter dem! Vill du låta honom finna dem — *genom dig*.

(Ur »China's Millions»)

Jane Guinness.
f. *af Sandeberg.*

Axplockerskan.

Tiden för hveteskörden var inne. På många fält hade man redan begynt arbetet, och de fattiga fingo brådtom att liksom Rut gå efter skördefolket och uppsamla de kvarblifna axen.

En fattig änka gör sig också redo, att gå ut på fälten och samla ax. Men som hon är opierökerska, står solen högt på himmelen, innan hon är färdig att begifva sig i väg. Många fattiga hade kommit före henne till fälten, alla hade de samma ärende. Solen brände hett, och hennes små bundna fötter började värka. Men som hennes påse ej var mer än half, fick hon ej tänka på att återvända hem. Då hennes stackars fötter ej ville bära henne längre, lade hon sig på knä, och på knä bar det nu i väg efter de kringspridda axen.

En stund kom hon i närheten af några andra axplockare och blef då i tillfälle att lyssna till deras samtal. Hvad var det, de talade om? Sade de verkligen, att många hade på missionsstationen blifvit befriade från opielasten? På knä kröp hon allt närmare för att höra bättre. »Börja de ej röka igen», frågar en af dem. »Jo, några», blef svaret, »men alla, som tro på deras Gud, röka ej mer.» »De få till och med på helt kort tid ett annat utseende», tillade berättaren. Nu aflägsnade de sig, men deras samtal ringde i hennes öron: »Blifva befriad från lasten, få en ny Gud». — »Ack», suckade hon,» hur skall jag komma dit? Det är tre mil till missionsstationen, jag har inga pengar till medicin, jag skall tro på deras Gud — hvad ha väl mina gudar gjort för mig? Jag är utblottad på allt, jag har knappt kläder att skyla min kropp med, mitt hus är förfallet, mina två söner ha öfvergifvit mig, den ene är ju adopterad af en annan familj». Ja, allt tycktes henne så mörkt, så mörkt och tröstlöst. Hennes tårar började strömma, där hon låg på knä på marken, det fanns ju intet hopp för henne. Hon plockade och plockade, men i hennes hjärta ljöd ropet: »Ingen hjälper, ingen hjälper.» Gråten tog öfverhand, hon förmådde ej plocka mer den dagen. Långsamt reste hon sig upp, och med vacklande steg gick hon till sitt ödsliga, fattiga hem. Föga anade hon då, att »Syndarnes vän» hade hört hennes suckar och liksom fordom så tröstande ville säga: »Kvinna, hvarför gråter du?» Hennes påse var icke full med hvetekorn, men sig själf ovetande hade hon funnit »ett korn», som skulle lända till hennes frälsning.

Några dagar därefter kom hennes måg på besök. Han var landtbrukare och i knappa omständigheter men ägde ett godt hjärta. För honom klagade hon sin nöd, och han blef djupt gripen af hennes sorg och förtviflan. »Kanske kan jag skaffa tusen kash och följa dig till missionsstationen med min åsna», sade han deltagande. »Ja, men kläder?» »Min hustru kunde byta kläder med dig, hennes äro hela», svarade han. Pengar anskaffades, den utsatta dagen kom, och de begåfvo sig i väg. Komna halfvägs mötte de några bekanta, som också rökte opium. De togo fatt i betslet på åsnan och sade, att reste hon till utländingarna, så kom hon aldrig därifrån med lifvet. »Nu eller aldrig», sade hon till sig själf. Mågen ryckte lös åsnan, och så färdades de vidare. Missionsstationen nådde de efter mörkrets inbrott. Hon blef bjuden på té, och de vanliga frågorna ställdes till henne. Hur mycket rökte hon? Hur länge hade hon rökt? Hade hon pengar till medicin och mat? Hade hon något täcke med sig? Allt, hon hade, var ju tusen kash, och det räckte knappt till medicin. Åter igen den gamla visan: »Råd att röka, ej råd att afvänja sig». Och erfarenheten har lärt, att, om de få allt gratis, så falla de lättare tillbaka i lasten. Hon kunde ej blifva mottagen, blef svaret. Ej mottagen, ack nej, det var ej möjligt! Hon *måste* blifva befriad. —

Hon talade med en af våra evangelister, som en gång varit lika djupt sjunken som hon, Han bad för henne, och vi kände oss ledda att taga emot henne, då vi sågo hennes ifver att blifva af med lasten. Hon visade sig så tacksam och bad att få hjälpa till med sömnad och på så sätt betala maten. Vid mötena var hon mycket uppmärksam, och det dröjde ej länge, förrän det himmelska ljuset hade upplyst hennes mörker och hon omfattat Jesus som sin Frälsare. Afvänjningen gick bra under bön till honom, som förmår att uppresa den djupast fallne och försätta honom i frihet.

Efter afvänjningen stannade hon ännu en tid, fick arbete och kunde så för förtjänsten skaffa sig ordentliga kläder. Hon löste äfven sina fötter. Det var nu ej endast hennes kläder, som voro bättre och snyggare, nej, hela hennes utseende var som förändradt. Hon såg frisk och lycklig ut, och kinderna hade blifvit runda. Nu längtade hon tillbaka till sin by för att där berätta, hur stora ting Gud hade gjort med henne.

Då hon längre fram kom tillbaka till missionsstationen för att genom dopet blifva upptagen i församlingen, var hon öfverlycklig, hela hennes ansikte riktigt strålade af den glädje, Gud gifver. Hon tackade Gud för »de korn», hon fått samla under hveteskörden, och som blifvit medel att leda henne in på den väg, som fört henne bort från synd, last och fattigdom till ett lif, som var renadt i Jesu blod.

I likhet med denna axplockerska sucka många härute efter den dag, som ej kommer, efter den hjälp, som ej gifves dem. Jesus längtar också att till Kinas döttrar få hviska: »Kvinna, hvarför gråter du? Jag är uppstånden!» *Hvems* är skulden, att de ej få höra detta budskap? Måtte någon af Jesu vänner svara: Här är jag, sänd mig, eller här äro mina pengar, tag dem, eller ännu bättre, mina böner skola uppstiga för Kinas odödliga millioner.

Dagny Bergling.

Brefafdelningen

»På dina domars väg, Herre, förbida vi dig.» Jes. 26: 8.

Som en enda lång sorgeton hörs det oupphörliga plaskandet af detta ihålliga höstregn. Då och då afbrytes enformigheten af ett långt, doft myllrande ljud, och man och man emellan säges det: »Nu var det en mur till, som rasade». Här i Sinan äro husen mestadels byggda utaf kullersten och jord, hvarföre grunden lätt undermineras. Jag tror icke, att man nu skulle finna många hela hus i staden. Här på stationen har också utförts en del reparationer, och jag hoppas, att vi snart få uppehållsväder, eljest blir det nog fara för att äfven de bästa af husen gifva vika. Det är också mycket välbehöfligt för skördens skull. Sjukligheten i detta fuktiga väder är mycket stor, och det är mycken nöd, som hopar sig på en gång för de stackars fattiga. Då jag för något mera än en månad sedan återkom från Chi-kong, fann jag, att de voro hemsökta af en annan olycka. Små svarta maskar, något liknande kålmasken, härjade i tusental deras hirs- och grönärtsåkrar. Somliga gingo ut för att samla tillhopa små högar af maskar för att bränna dem, andra buro ut mat, tände rökelse och tillbådo framför masken. Så småningom försvann den helt och hållet härifrån men har på vissa orter anställt stor skada. Herren kan ju äfven låta allt detta tjäna för att öfvertyga människorna om afgudarnas oförmåga att hjälpa.

Nu äro alla så vänligt stämda emot oss, och jag undrade riktigt, hvad det skulle betyda, ty till och med helt främmande människor hafva kommit för att välkomna mig hem. Några af våra personliga vänner hafva dött under vår bortovaro. Ibland dem var det en kvinna, som vi mycket sakna.

Chen och Kuo hafva rest till de infödda medhjälparnes konferens i Yuncheng. Min kamrat är kvar på Chi-kong ännu, men jag väntar henne snart hem. Vi andra må alla godt och prisa Herren för nya under, som han dagligen låter oss se. Kanske att jag får något mera af intresse att berätta nästa gång.

»Moses byggde ett altare och gaf det namnet: Herren mitt banér». 2 Mos. 17: 15.

»Hans banér öfver oss är kärlek.»

Sinan i sept. 1909.

Maria Pettersson.

Bibeln.

Bibeln är nu öfversatt på 460 olika språk i världen. Den är såld i 400,000,000 exemplar. Mycket finnes än för missionsarbetare att göra, om bibeln skall öfversättas till alla de 2,000 olika språk och dialekter, som finnas i världen.

På den natursköna Tohiti ön verkar för närvarande en hvit man, vid namn Henry Nott, som beräknat 20 år för att komma in i språket och öfversätta bibeln.

Sista året trycktes bibeln på naurospråket på Pleasant Island, en liten ö 300 eng. mil fr. Caroline-öarna. Innevånarantalet där är blott 1,200. De sista 10 åren har en missionär med sin hustru varit bosatt där, lärt språket med örat och gifvit dem alfabetet. »American Board Society» ville ej åtaga sig tryckningen af bibeln på ett språk för endast 1,200 personer. Men med en egen tryckpress och en man, som är inne i tryckkonsten, arbeta de infödda själfva med bibeltryckningen. Kärleken finner alltid utvägar.

En månad efter amiral Deweys seger vid Manilla började ett missionssällskap öfversätta bibeln på 30 olika språk för folkslag, boende på omkring 2,200 öar i Filippinska ögruppen. Mer än 900,000 exemplar ha allaredan blifvit utdelade där. Tryckningen har blifvit gjord i Japan.

Olika sätt användas för att frambefordra biblar. I Syd-Amerika användas oxvagnar, hundslädar i Alaska, elefanter i Indien, husbåtar i Kina, kameler i Arabien, negerskuldror i Afrikas vildmarker.

»Vår store Gud gör stora under,
Med glädje vi det skåda få.
Han sopar bort de falska grunder,
Som många tusen hvilat på.
Han rifver sönder satans garn
Och frälsar sina fallna barn.

Guds ord med makt går fram i världen,
Och otrons fästen ramla ner.
De starka hjältar fälla svärden
Och fly till Gud, som nåd dem ger.
De rening få i Jesu blod
Och sjunga sen: vår Gud är god.»

Missionsstatistik.

Enligt senast inkomna uppgifter från de evangeliska missionssällskapen öfver hela jorden är antalet missionsarbetare f. n. 19,875, eller 1,371 flere än år 1907. Vid deras sida stå 98,876 infödda medhjälpare. År 1908 upptogs 1,928 nya missionsstationer, så att evangelium nu förkunnas på 41,563 fasta platser. De infödda kristnas antal beräknas till 4,285,199. Af dessa döptes 164,674 år 1908.

Samtliga missionssällskapen erhöllo under förlidet verksamhetsår omkring 114 millioner kr. i inkomster samt underhöllo 28,164 skolor med 1,290,582 lärjungar. Medan framsteg ha gjorts på alla andra områden, kännetecknas tyvärr skolväsendet af tillbakagång.

Om missionens framgång i Afrika

meddela vi följande efter en engelsk missionstidning: »Det är nu 67 år, sedan David Livingstone trängde sig in i Afrikas hjärta, hvarest han upprättade sin första mission. Under de därpå följande tio åren vandrade han omkring bland flera stammar, men utan att röna någon nämnvärd framgång, så vidt som det gällde missionsarbetet. Början var ringa, men hvad har icke framvuxit ur den! Vi åskådliggöra det genom att återgifva en missionär Frasers beskrifning öfver ett möte, hållet af de till Livingstonia missionen hörande kristna. Han skrifver: »Besökarna, som uppgingo till flera tusen, bodde i tält, som de hade slagit upp i skogen. På lördagen upptogos 190 äldre och 121 barn genom dopet i kyrkan. Tidigt på söndagsmorgonen firades den heliga nattvarden, då 934 framgingo till nattvardsbordet. Åhörarnas antal vid den därpå ute i det fria firade gudstjänsten uppgingo till öfver 7,000. På eftermiddagen hade öfver 3,000 trängt sig samman i den stora kyrkan, där missionsfest firades. Vid tillfället erbjödo sig 24 infödda lärare att blifva missionärer». Allt detta har utförts under en generation. Och huru mycket gifver icke det oss anledning att hoppas för framtiden!

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under oktober månad 1909.

N:o		Kr.	Ö.	Kr.	Ö.
748.	Huskvarna kristl. ungdomsförening, kollekt, gm K. G.	40:	—		
749.	K. F., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll, gm G. E. P.	50:	—		
750.	O. M., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll, gm G. E. P.	10:	—		
751.	E. W. Sthlm, till M. Ringbergs underhåll, gm G. E. P.	10:	—		
752.	E. L., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll, gm G. E. P.	50:	—		
753.	A. B., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll, gm G. E. P.	30:	—		
754.	T. R., Vaxholm, gm L. K.	11:	—		
755.	I. L., Södertelge	25:	—		
760.	E. B., Sthlm	10:	—		
761.	G. S., Uppsala, till M. Ringbergs underhåll	25:	—		
762.	E. S., Filipstad	5:	—		
763.	v. P., Djulö, Katrineholm	100:	—		
765.	»Ett tackoffer till Herren»	1,000:	—		
766.	E. W., Sthlm	30:	—		
769.	Kollekt i Visby missionskyrka 26/9 gm H. L.	20:	55		
770.	Kollekt den 30 september gm H. L.	8:	36		
771.	Askeby mfg, gm. C. F. L., Askeby	35:	—		
772.	H. S., Uppsala, gm G. N.	25:	—		
773.	»Tack för frälsningen», L. G., gm d:o	10:	—		
774.	Från elever gm d:o	—:	35		
775.	W. Rönne	16:	—		
776.	G. S., Sthlm	500:	—		
778.	Från syföreningen i Ekenäs, Växtorp församl., gm P. A. B.:				
	Insaml. i sparbössorna vid sammankomsterna kr. 35: 50				
	Kaffe m. m. vid syföreningsauktion 9 sept. » 19: 33				
	Gåfva » 10: —				
	Fyllnad » 17	65:	—		
779.	Fr. Halltorp: Gåfva af —r 3 gm d:o	100:	—		
780.	»Betala Herren dina löften»	75:	—		
781.	Ålaryds syförening gm K. A., Åker	50:	—		
782.	Åkers syförening gm d.o	50:	—		
783.	Ljungbergs arbetsförening gm d:o	75:			
784.	Af Anna Sofia Ahlboms testamentsmedel från C. J. W. gm A. G. W., Rök	100:	—		
785.	I. F., Sthlm	600:	—		
786.	Gm R. S., Sthlm, till G. A. Stålhammars underhåll	900:	—		
	Transport	4,026:	26		

	Transport	4,026: 26	
787.	Tenhults jungfruförening gm L. J. ...	75: —	
788.	L. H. L., Visby	18: —	
789.	K. B, Gölhult, Kristdala.....	12: —	
790.	»Ett tackoffer, Göteborg d. 10 okt. 09»	5: —	
791.	S. J., Örebro. »Tackoffer 7/10 09»	25: —	
794.	J. B., Sthlm	12: 50	
795.	E. B., Vernamo, gm L. H. L.	2: 50	
797.	Kollekt i Kungsholms kyrksal den 17 oktober 09 gm W. L.	25: 23	
798.	A. G., Djursholm	5: —	
799.	Kollekt i Köpings missionshus gm E. T.	16: 67	
800.	D:o »Åsby skola gm V. A.	3: —	
801.	D:o »Karlskoga gm P. J. C.	5: 23	
802.	D:o »K. F. U. M., Kristinehamn, gm K. A. N.	12: 11	
803.	Kollekt i Filipstads kyrka gm T. B.	15: 01	
804.	D:o » Stjärnsfors gm J. O L. ...	4: 60	
805.	D:o » kyrksalen, Ekshärad, gm F.	5: 50	
806.	D:o » V. Tönnets missionshus gm K. H.....	7: 50	
807.	D:o » Råda gm O. B.	21: 10	
808.	Hednaväridens vänner i Misterhult gm M. K.	100: —	
809.	»Tackoffer för bönhörelse»	45: —	
810.	H. L., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll, gm J. S.	25: —	
811.	Vid bönemötet i kyrkan vid Floragatan den 20 okt.	25: —	
812.	Ur en sparbössa.....	5: —	
813.	Risinge ungdomsförbund gm K. O. A., Risinge	25: —	
814.	S. A. J., Luleå	25: —	
815.	W—n.....	30: —	
817.	Gm A. T., Sthlm	10: —	
818.	N. O., Huskvarna.....	15: —	
819.	M. L. Huskvarna	15: —	
820.	A. E., Svenskbo, Krylbo. »Ett litet tackoffer»	5: —	
821.	»Tackoffer»...	30: —	
824.	E. & M. K., Göteborg.....	50: —	
825.	Kollekt i Vernamo gm A. E.	30: —	
826.	O. Y, gm P. Y.	700: —	
827.	Från »lilla Senapskornets försäljning», Kumla, till V. Westers underhåll, gm H. F.	235: —	
828.	Halfårsunderhåll för A. Forssberg gm K. M. A.	600: —	
829.	Ingelstorps syförening gm pastorsämbetet, Ingelstorp, Glemmingebro	40: —	6,307: 21

Särskilda ändamål.

N:o		K. Ö.	Kr. Ö.
756.	Insaml. gm M. B., Sthlm, till sommarhem på Huashan	28: —	
757.	Försåld glastillbringare gm d:o till d:o	40: —	
758.	A. R., Malmö, till Chengs underhåll	50: —	
759.	C. R., Malmö, till Chang-chi-chos underhåll.....	60: —	
764.	A. de B., Sthlm, till inf. evangelist	75: —	
767.	K W., Sthlm, till missionär Stålhammar för anskaffande af ett predikoställt	100: —	
768.	K. F. U M, Sthlm, till underhåll af E. O. Beinhoffs häst, gm K. F....	80: —	
777.	G. S., Sthlm, till inf. evangelisters underhåll	500: —	
792.	»Från den gamla arbetsföreningens medlemmar & kassa», till sommarhem på Huashan, gm O. J., Jönköping	30: —	
793.	A. T., Sthlm, till d:o gm M. B ...	10: —	
796.	M. L. E., Sthlm, till en gosses underhåll i Tjäders gosskola	50: —	
816.	W—n till inf. evangelist	20: —	
	Transport	1,043: —	
822.	E. K. & L. H., Kristiania, till en bibelkvinnas underhåll	50: —	
823.	»Sägen bland hedningarna: Herren är konung.» Till evangelisationsarbetet på G. A. Stålhammars station.....	16: 75	
830.	Visby femöresförening, till H. Linder, för anordnande af bibelkurser, gm M. S., Visby	26: —	1,135: 75

Summa kr. under okt. mån. 7,442: 96
Under jan.—sept. månader kr. 51,644: 03
Under jan.—okt. månader kr. 59,086: 99

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Försäljning för Svenska Missionen i Kina

anordnas af syföreningen för denna mission ***fredagen den 3 december*** i Landtbruksakademiens lokal, Mästersamuelsgatan 47 2 tr.

Gåfvor mottagas tacksamt af:

Fru ***Maria Berg***, 28 Handtverkaregatan 1 tr.
Frkn ***Emma Beskow***, 16 Observatoriegatan 1 tr.
rkFna ***M.*** och ***N. Cavalli***, 32 Vallingatan 2 tr.
Fru ***Isabel Faxe***, 22 Karlavägen 3 tr.
Fru ***Elin Holmgren***, Kungsgatan 35.
Frkna ***T.*** o. ***J. Lilljeqvist***, 31 Malmskillnadsgatan 1 tr.
Fru ***Elisabet Landgren***, 99 Regeringsgatan n. b.
Frkna ***A.*** och ***L. Schön***, 28 Skeppsbron 3 tr.
Fru ***Olga Magnusson***, 23 A. Handtverkaregatan 3 tr.
Frkn ***S. Storckenfeldt***, 6 A. Engelbrektsgatan 2 tr.
Fru ***T. Tjäder***, Saltsjö-Nacka.
Fru ***Elvine Weinberg***, Karlstad.

På ***Sinims Lands*** förlag
har utkommit

Hans Stjärna i Östern,

illustrerad missionskalender, 6:te årgången.

Pris: häft. 75 öre, kart. 1 kr.

Innehåll: Jesus Kristus i går. i dag och i evighet Af Joh. Rinman. — Med kinesen i sorgehus. Af Augus Berg — Min gamla termometer. Af Emma Andersson — Hednamörker. Af Verner Vester. — Hon hvilar nu. Af Dagny Bergling. — Från Shanghai till Honan-fu. A. Dr. K. Fries. — Åskådningsmaterial. Af Carl Blom. — Bara en kvinna. Af Malte Ringberg. — Min första jul i Kina. Af D. Landin. — En utflykt med kinesiska skolflickor. Af Inez Bölling. — Två minnen. Af D. Landin. — Kinesiska kristna. — Jonathan Goforth. — I hans närhet åtminstone en gång. Af H. A. Johnston. — Ett af Jesu små lamm. — Svenska Missionen i Kina.

Då minst 5 ex. rekvireras, lämnas 25 % rabatt.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.

N:r 23. Årg. 14. 1 December 1909. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: n. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

nehåll: Chikongshan. — Bedröfven icke Guds Helige Ande. — Den religiösa krisen i Kina. — Från mörker till ljus. — Från stationerna — Brefafdelningen. — Från andra missioner. — För våra små missionsvänner. — Från redaktionen. — Familjenotiser. — Anmälan. — Försäljningen.

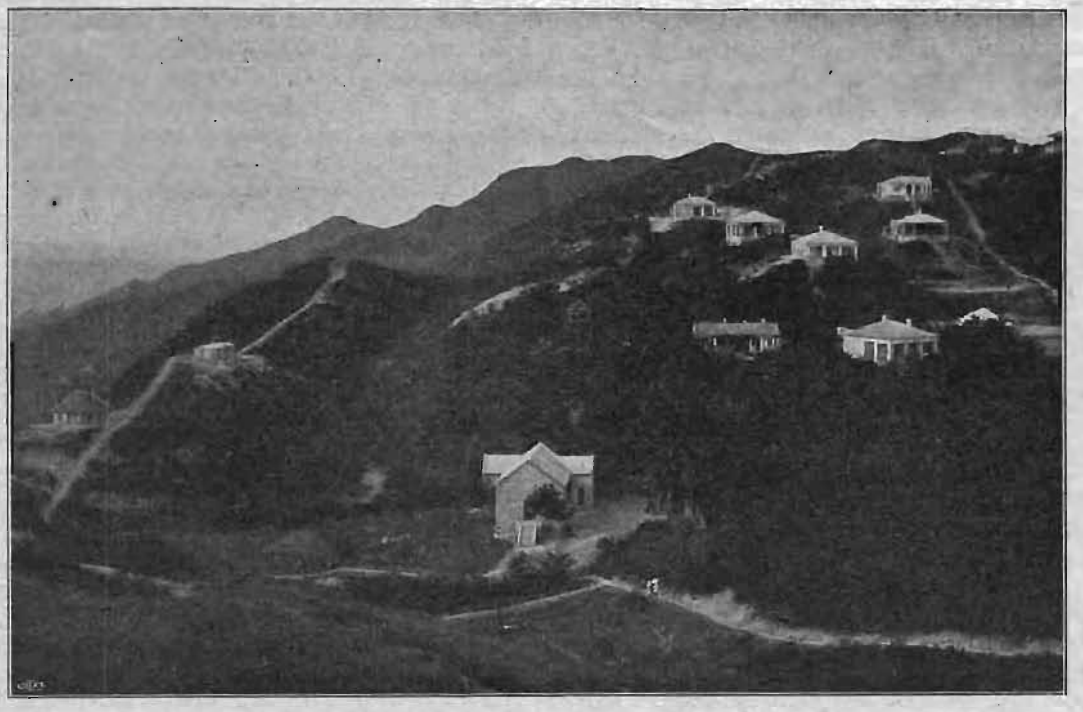

Chikongshan.

De, som ej själfva erfarit det, kunna knappast fatta, hvilken vederkvickelse det är att i ett land med tropiskt klimat få byta ut vistelsen på slätten mot ett par månaders vistelse i bergstrakten. Naturligtvis gäller detta särskildt sommartiden, då termometern dag och natt långa tider visar mellan + 30 och + 40° Cels. inne och ute, och då ingen möjlighet finnes till svalka nere på slätten.

Under årens lopp hafva de olika missionssällskapen, som arbeta i Kina, mer och mer insett behofvet af att under sommaren låta sina missionärer vistas i någon bergstrakt för att där erhålla välbehöflig hvila till kropp och själ. En sådan tillflyktsort undan hettan är Chikongshan (uttalas Dji-gångshan). Kina Inland missionen, Norska missionen och andra sällskap ha där byggt hvilohem. I det af fröken Ebba Burén därstädes uppförda sommarhemmet hafva äfven flera af S. M. K:s missionärer

beredts hvila från de många och ofta tröttande plikterna på en missionsstation. Genom umgänge och tankeutbyte med missionärer från andra platser ha de stärkts och lifvats till förnyade ansträngningar, när höstens arbete åter börjat.

Sedan järnvägen nu går ända upp till Honanfu, en af de sydligast belägna missionsstationerna på S. M. K:s fält, är det ganska lätt för våra i Honan boende arbetare att komma till Chikongshan. En och en half dagsresa på järnväg och några timmars färd i bärstol för dem upp till den plats, bilden visar. För de missionärer åter, som arbeta i Shansi och Shensi, ställer sig vägen nästan lång, då det för de flesta innebär ungefär en veckas landsvägsresa (för somliga ännu mer), innan de nå järnvägen. Ett önskemål för missionen är därför att få ett sommarhem, likt fröken Buréns, på någon plats i den norra delen af vårt fält.

"Bedröfven icke Guds Helige Ande."

Alla den troendes lifsflöden måste hafva sin källa i Kristus, men det är blott *genom den Helige Ande,* som dessa flöden nå den troende. Och hvad mer är, på samma sätt som alla välsignelser flöda *till* dig genom den Helige Ande, så kan ej heller något godt, såsom heliga tankar, kärleksverksamhet och innerlig gudsfruktan komma *från* dig, såvida ej den Helige Ande genom sitt inflytande verkat detta. Äfven om den goda säden sås i ditt hjärta, blir den utan frukt, om ej han verkar hos dig både vilja och gärning efter sitt goda behag. Önskar du vittna om Jesus? Hur kan du det, med mindre den Helige Ande vidrört din tunga? Önskar du bedja? Å, hvilket trögt arbete det blir, om ej den Helige Ande manar godt för dig. Längtar du att segra öfver synden? Vill du blifva helig? Hyser du en önskan att likna din Mästare? Finnes hos dig en innerlig längtan att tränga allt djupare in i Guds rikes hemligheter? Önskar du blifva lik Guds änglar, full af nitälskan för Guds verk? Du kan ej allt detta utan Andens hjälp — »mig förutan kunnen I intet göra». O, gren i vinträdet, du kan ej bära frukt, med mindre du får del af stammens must. O, Guds barn, det finnes intet *lif* hos dig skildt från det lif, som Gud gifver dig genom sin Helige Ande. Låtom oss därför ej genom våra synder bedröfva eller förtörna honom! Låtom oss aldrig kväfva Andens svagaste verkningar i vår själ utan i stället nära och omhulda hvarje hans ingifvelse och städse vara redo att lyda honom! När nu den Helige Ande äger en sådan stor makt, måtte vi då aldrig göra något hans hjälp förutan! Låtom oss aldrig göra upp en plan, utföra ett arbete eller afsluta underhandlingar utan att först hafva utbedt oss hans välsignelse. Låtom oss hembära honom vår hyllning och erkänna vår egen vanmakt, och helt förlitande oss uppå honom vilja vi bedja: »Öppna mitt hjärta och tag hela min inre varelse i besittning, och uppehåll mig med frimodighetens Ande, sedan jag mottagit denna Ande i mitt innersta väsen!»

Den religiösa krisen i Kina.

Af Rev. **F. B. Meyer.**

Enligt de personers åsikter, som väl känna till förhållandena inom olika delar af hednavärlden, pågår för närvarande en mäktig jäsning bland hednafolken. Alldeles enastående i världshistorien är den kris, som Kina just nu genomgår. Det är i sanning en afgörande vändpunkt i Kinas historia, och framtiden kommer att i hög grad få sin prägel af den politik, som Kina kommer att följa under den allra närmaste tiden.

Antingen skall Guds församling kristna Kina, eller ock skall Kina afkristna världen. Själfva framgången i våra missionsföretag har förökat våra svårigheter på grund af de långt gående anspråk, som det kinesiska folket ställer på oss.

Man må städse ihågkomma följande för den närvarande situationen utmärkande drag:

1) *Stoltheten öfver en tillvaro, som går långt tillbaka i den gråa forntiden.* — Den kinesiska nationens häfder omfatta tjugu eller trettio århundraden. Då en missionär vid ett tillfälle erbjöd åt en kinesisk lärd en öfversättning af Green's »Det engelska folkets historia», återsände den lärde inom några dagar boken med den anmärkningen, att kineser intressera sig ej för ett folks historia, hvilket så nyligen börjat finnas till.

2) *Befolkningens ofantliga storlek.* Två tredjedelar af människosläktet bo i icke kristna länder, och af dessa finnas hälften — omkring 450 millioner i Kina. Om vi ej kristna Kina, kan dess befolkning, lik en flod, som stiger öfver sina bräddar, göra hela världen hednisk. Flere tiotusental kineser strömma årligen ut från Singapores hamn till Sumatra, Borneo och de malajiska öarna.

3) *Den kinesiska nationens homogenitet.* Kineserna ha under århundraden varit sig själfva nog och med föraktsett ned på alla andra.

Endast helt nyligen har Kina vaknat upp och insett Västerlandets öfverlägsenhet, men detta uppvaknande ägde ej rum, förrän de västerländska makterna med stränghet undertryckt boxar-upproret, och de allierades trupper marscherat genom den förut tillslutna staden samt tilltvingat sig ett drygt skadestånd.

Men efter denna förödmjukande erfarenhet har också patriotismen i Kina varit i märkbart stigande. Den bojkottning, som kineserna kunnat åstadkomma i fråga om amerikanska och engelska eller andra utländska varor, bevisar deras förmåga af enig samverkan; och genom hela det stora landet växer allt mera i styrka denna fordran — »Kina för kineserna».

4) Vi må aldrig heller förgäta kinesernas stolthet öfver *en urgammal litteratur och ett från forntiden stammande moraliskt system.* Kinesiska folket kan knappast sägas hafva någon egen religion. Konfucianismen är snarare ett system af sederegler än en verklig religion och förskrifver sig från tiden omkring 500 år före Kristus.

Den sysselsätter sig så ifrigt med den närvarande världen, att den glömmer den tillkommande. Det var

för att fylla denna brist, som buddhismen antogs, och som det stora marmoraltaret restes, från hvilket de kinesiska kejsarna under oräkneliga år hafva anropat himmelens skapare för sitt rike. Men buddhismen har ej lyckats fylla sin uppgift. Missionärerna kunna ej lämna dessa stora religiösa system utan allt afseende eller behandla dem på samma sätt som de vilda folkslagens fetischer.

Hvad är då Guds församlings oförlikneliga budskap? Är det icke detta — »kraft till frälsning?» Predika sedelära, de tio budorden, bergspredikan, och — Kina svarar med att anföra Konfucius och andra af sina visa!

Beskrif Skriftens underverk — Kina är fullt af vidskepelse, och »trollkarlarna» kunna ju efterhärma den Högstes profet.

Upphöj Jesu Kristi oförlikneliga karaktär — Kina skall inbilla sig, att dess heliga män täla en jämförelse med honom. Men tala med dem om den *kraft*, genom hvilken deras system af sederegler skola få lif, och de skola lyssna med ifver. De äro känsliga för ideal, som de ej kunna nå, och plikter, som de ej äro i stånd att uppfylla. »*Kraft till frälsning*» är det enda, som kan svara emot deras behof, den kraft, som kommer från Golgata kors och från pingsten. Rom. 6: 6 och Kol. 2 uppenbara för dem en helt och hållet ny värld.

Sant är, att törsten efter västerlandets lärdom blir allt mer osläcklig. Examens-systemet, som grundade sig på den konfucianska litteraturen, håller på att gå i stycken. De af murar omslutna gårdarna till de stora skolorna i Peking, hvilka en gång trampades af tiotusental studenter, äro nu öde. Elementära skolor finnas öfver hela landet och skulle kunna sysselsätta en million lärare, om de blott funnos att tillgå.

Men starkare än allt annat är själens törst efter frihet, efter att genomträngas af lifvet, själens längtan efter den kraft, som är verksam i människornas hjärtan att förvandla dem till Guds bild.

Det var därför en stor glädje för mig att få göra denna färd till den aflägsna Östern, icke blott därför att jag kunde få vara missionärerna till hjälp i att intränga i Guds hemligheter, utan äfven därför att tillfällen ofta gåfvos att samtala med de infödda pastorerna och kateketerna i dessa stycken.

Under min resa uppför Yang-tse-floden till Mohkanshan hade jag förmånen att få läsa min käre vän R. C. Morgans lefnadsteckning, skrifven af hans son. Den var mycket vederkvickande och uppfordrande, ty den utgör i själfva verket en liflig och värdefull berättelse om de stora evangeliska rörelser, hvilka i hög grad satte sin stämpel på mitt eget tidigare lif. De, som hade den stora förmånen att taga del i dem, kämpa liksom på nytt igenom de gamla striderna, i samma mån som de läsa sida efter sida i lefnadsteckningen, och de tycka sig liksom på nytt höra röster, som, hvad den jordiska tillvaron beträffar, för länge sedan för alltid tystnat. Den yngre generationen borde läsa sådana böcker, på det att de måtte tända sina facklor vid den altar-eld, som ännu ej slocknat, och lära sig hemligheten att segra öfver fiendens makt.

Man kan icke annat än känna, att Kina behöfver ingenting så mycket som just den *andliga kraft och makt*, som utmärkte dessa minnesvärda år.

Från mörker till ljus.

»*När det är fråga om synd, så är jag medveten om en sak, nämligen att jag själf är en stor syndare, men jag har på sista tiden hört så mycket talas om kraften af Jesu blod och om korset, att jag nu förlitar mig helt på den Korsfästes förtjänst och beder honom två mitt hjärta rent i sitt blod. Men jag är ännu ett okunnigt barn i dessa frågor, jag har så länge lefvat i mörker, vill ni ej bedja för mig?*»

Vid en serie möten, som nyligen höllos i Changteh (provinsen Hunan), afgåfvo en hel del kineser olikartade vittnesbörd och bekännelser, af hvilka somliga ej ens kunna upprepas. Några talade om huru de år efter år kämpat mot en viss synd, andra omtalade det underbara sätt, på hvilket de blifvit förda från mörker till ljus, befriade från syndens och satans makt och delaktiggjorda af friheten i Kristus Jesus. Och alla prisade de Gud för de stora ting, han gjort för dem.

Om man finge höra en vanlig kines, som hela sitt lif lefvat i mörker och synd och blott några få gånger hört evangelium, yttra de ofvanstående orden, så skulle man i sanning förvånas. Hur mycket större blir ej då ens förvåning, då man får höra en buddhistpräst högt uttala dem inför en hel församling!

Det var på onsdagsaftonen under mötesveckan. Mötet hade pågått en stund, flera personer hade bekänt synder, och andra hade ledt i bön, då vi till vår gränslöst stora häpnad och glädje fingo se en buddhistpräst, med rakadt hufvud och iförd sin prästerliga skrud, stiga upp och med darrande röst afge den ofvan anförda bekännelsen.

Intet under, att vi alla ögonblickligen stego upp och sjöngo »tacksägelsen». Vi nöjde oss ej med att sjunga den en gång utan upprepade den två, tre gånger. Ofta har jag hört »tacksägelsen» sjungas på ett mera musikaliskt sätt, men aldrig har den tyckts mig så ljuf och hjärtegripande som i denna stund. Då sången tystnat, uppsändes flera innerliga böner för vår broder, som just blifvit förd till ljuset. Huru varmhjärtade och innerliga voro ej kinesernas böner! De hade i sanning lärt, hvad det vill säga att hafva makt i bönen, makt med Gud.

Då jag nästa dag hade ett samtal med buddhistprästen, fick jag följande upplysningar. Shuai, så är hans namn, har från sin tidigaste ungdom varit en ifrig sökare efter sanning och ljus. År efter år sökte han blott detta ena: Ro och hjärtefrid.

Under sitt sökande efter sanningen leddes han att blifva vegetarian. Då började för honom ett lif af själfförsakelse och allvar, långa år tillbragta under betraktelser och bön, allt för att skaffa sig en berömmelse, som sedan skulle skänka honom tillträde till Västra Paradiset och på så sätt befria honom från ändlös själavandring och nytt elände. Så hade han sträfvat, arbetat och lidit dag efter dag, natt efter natt, år efter år för att vinna den frälsning och frid, som han kände ett sådant stort behof efter. För erhållandet af denna frälsning var han villig att offra allt, allt. Men äfven i de ljusaste ögonblicken var hans hopp svagt och osäkert, fast han likt en drunknande sökte hålla sig fast vid detta falska hopp, emedan han ej kände till den sanne Frälsaren, Jesus Kristus.

Då Shuai i vegetarianismen ej fann, hvad han sökte, beslöt han att offra allt, att lämna sina kära, sina vänner, att afsäga sig sina jordiska ägodelar och blifva buddhist-

präst. Han hoppades då genom själförsakelse och goda gärningar förvärfva det mått af dygd, hvars belöning är »det Rena Landet i väster, där lifvets fullhet finnes, och där hvarken sorg eller smärta bor».

Vegetarianismen hade ej hjälpt honom, buddhismen gjorde det ej heller. Han kände afsky för de andra buddhistprästerna på grund af deras girighet och utsväfvande lefnadssätt. Han kvarblef dock i templet, emedan han ej hört talas om den »nya och lefvande vägen».

Då han en dag hade lämnat templet, som låg flera mil från Changteh, och begifvit sig in till staden, kom han att gå förbi vår missionsstation. Det var på aftonen, och kvällsmötet pågick som bäst. Han gick in i kapellet och lyssnade till ett budskap från den, som säger: »Jag är vägen, sanningen och lifvet.» Detta budskap tycktes honom vara, hvad han sökt efter alla dessa år. Han kom åter och åter tillbaka, och då han hörde, att en särskild serie möten skulle hållas under 10 dagar, beslöt han sig för att bevista dessa, och resultatet blef det ofvan nämnda.

Han öfvergaf nu sin prästerliga syssla, tog plats som barberare, bytte dräkt, och för att dölja sitt rakade hufvud skaffade han sig peruk med stångpiska. Detta är skrifvet två månader efter hans offentliga bekännelse, och det är med glädje jag tillägger, att f. d. buddhistprästen fortfarande arbetar som barberare och hvarje afton bevistar våra möten. Han är full af ifver att lära.

Våra flesta församlingsmedlemmars andliga ställning kan nu bäst beskrifvas genom ett yttrande, som en af våra kristna nyligen fällde: »Å, ljuset, ljuset, det omger oss på alla sidor. Låtom oss mottaga det i våra hjärtan! Låtom oss tacka Gud för detta ljus och denna kärlek!» Ja, det har varit en underbar tid för våra kristna. De äro helt förändrade och uppfyllda af fröjd.

På samma gång vi tacka Gud för hvad han har gjort, så låtom oss bedja om ännu större ting!

J. W. Owen.

(Ur China's Millions).

Från stationerna.

Från Yuncheng.

Det hus, som inköpts för kommissionssekreteriatets räkning, slutreparerades under sommaren.

Tvenne *bokspridare* ha under två månaders tid varit sysselsatta med »såningsarbete». *Bibelklasserna* på tisdagarna upphörde under den varmaste tiden. Undervisningen vid *seminariet* återupptogs i början af september. Elevernas antal är detsamma som förut. I slutet af september hölls den sedvanliga *konferensen för infödda ledare.*

Ovanligt mycket regn har fallit, men skörden är god.

Från Ishi.

Under den hetaste tiden fick en del af det direkta missionsarbetet ligga nere. Åtskilliga *missionsresor i distriktet* ha dock företagits, dels af missionärerna och dels af evangelisterna. Den sista tiden har det ihållande regnet lagt hinder i vägen för resor. Pei, en af evangelisterna, har under två månaders tid varit sjuk.

I *Uanchüen* har Liu Iang-tsai fortfarit med *opieasylarbetet,* och flera personer hafva blifvit afvanda och tillika fått höra evangelium. Arbetet där tyckes nu rätt lofvande.

Bland dem, som därstädes hört ordet och mottagit det, är en lärd man, som nu flitigt läser sin bibel och andra kristliga böcker. Tyvärr är han ännu bunden af opielasten, — han har en gång blifvit afvand men åter fallit för frestelsen. Dock låter han sig icke hindras af detta att komma med till gudstjänsterna. I höst skall han ånyo afvänja sig från opiebruket.

I *Linchin* har en af de ledande kristna dött i sommar, en annan har varit svårt sjuk, och en tredje ligger i det sista stadiet af lungsot.

I själfva staden Ishi har på sista tiden försports mera intresse, i det att eleverna från stadens skolor börjat komma till söndagsgudstjänsterna.

Fröknarna Forssberg och Björklund hafva företagit några missionsresor. Alla hafva bevarats vid hälsa under hettiden.

Från Haichow och Puchow.

I Puchow har det lyckats herr Vester att få, för ett pris af 144 tael, inköpa ett för arbetet nödvändigt hus. Herr Vester har företagit flera resor i distriktet, däribland till byarna Shang-uang och Ku-li med område för att examinera blifvande dopkandidater.

Arbetet vid *gosskolan* i Haichow återupptogs den 30 augusti. Endast 26 elever hafva hittills infunnit sig. Af de öfriga äro tre sjuka, och andra ha af olika anledningar uteblifvit.

I ledarekonferensen i Yuncheng deltogo sju ombud från Haichow-, Puchow- och Ruicheng-församlingarna. Konferensen var dem till stor hjälp.

I september började ånyo arbetet vid *flickskolan i Puchow.* — På sista tiden ha de till följd af regn ofarbara vägarna förbjudit längre missionsresor.

Från Tongchowfu.

Under två månader vistades missionär Högmans på Huashan. Arbetet förestods under tiden af evangelisten Li. *Kvinnoarbetet* öfvervakades samtidigt af bibelkvinnan Li, ofvannämnde evangelists hustru. Under sensommaren ha bibelkvinnorna Li och Liu företagit en *missionsresa* norrut inom distriktet. Fröken Eriksson har under kvartalet vistats i Yuncheng.

Utstationsarbetet har fortgått med *söndagsmöten* och *bybesök* inom de respektiva stationernas områden. De vårdhafvande evangelisterna hafva alla varit vid god hälsa och kunnat fullgöra sina plikter.

Resor hafva företagits af församlingsäldste Kao i vanlig tur och ordning till de olika utstationerna och predikokretsarna. Uuder augusti och september har missionär Högman gjort flera resor.

Gosskolan började sin höstterminden 14 september. På grund af det långvariga regnet och de dåliga vägarna hafva hittills ej mer än 17 elever anländt till skolan.

Från Hancheng och Hoyang.

I Chenghsien har evangelisten Kia utfört ett godt arbete, skött gästemottagningen och arbetet i gatukapellet. Kias trogne medhjälpare, församlingsmedlemmen Uang,

afled nyligen helt plötsligt efter att en hel förmiddag ha ifrigt vittnat för marknadsbesökande.

Tron på afgudarna har i Chenghsien djupare och starkare rötter än i Hancheng och Hoyang.

I juni månad afslutades vårterminens arbete vid *flickskolan i Hoyang*. Skolan hade föreståtts af fröken Ida Andersson. Fröken Rosenius har deltagit i arbetet bland kvinnorna, då hennes språkstudier det tillåtit.

Opieasylverksamheten bland kvinnor och män har ock pågått i Hoyang.

Reparationer ha utförts i flickskolan under ferierna. Köket har inredts till sofrum, så att ett större antal elever måtte kunna tagas emot. Tvättstugan och ladugården ha blifvit omändrade till kök och badrum. För denna omändring och utvidgning af skolans lokaler nödvändiggjordes anskaffandet af ny gård med rum för tjänare, med ladugård och tvättstuga. En lämplig sådan fanns strax bredvid, men husen måste fullständigt restaureras. Alla dessa reparationer togo tid och krafter i anspråk.

Gudstjänster ha under sommaren hållits i flera olika byar. *Marknadsbesök* ha företagits.

Ett sorgligt faktum är emellertid, att den gamla stammen af sökare synes hafva helt och hållit dragit sig tillbaka. Frågas efter orsaken, så är det denna: Brist på omvårdnad. En helt och hållet ny brodd synes dock spira upp från vinterns opieasylverksamhet. Gifve Herren nya krafter till arbetet, så att ej äfven denna nya brodd måtte förkväfvas på brist af omvårdnad!

I Hancheng ha *skolverksamheten, asylverksamheten bland män och kvinnor* och *kolportörsverksamheten* pågått som vanligt. Tre infödda medarbetare ha företagit en längre resa till de norra trakterna af Shensi. De blefvo mycket uppmuntrade af de erfarenheter, de gjorde.

Predikoverksamheten i gatukapellet har pågått med förnyad kraft. Regelbundna gudstjänster ha hållits på sex platser.

Oktober 25 1909, Hotsin Hsien. Shansi.

Kära vänner!

Nåd och frid!

Under de sista månaderna ha vi ej kunnat skrifva mycket, arbete af olika slag har varit så påträngande, att det icke har blifvit mycket tid öfver för korrespondans.

Nu ha vi kommit hit för att hälsa på våra engelska vänner, mr och mrs Gillies, och få en liten kort hvilotid.

När jag ser tillbaka på de gångna månaderna, tänker jag, att det inte finns någon annan station i vår mission, på hvilken man har så godt tillfälle att lyda vår Herres ord att gråta med dem, som gråta, och glädjas med dem, som äro glada. I somras sörjde vi med herr Vester öfver lille Gustafs död, men sedan ha vi fått vara med om åtskilligt glädjande, och vi äro tacksamma för båda delarna.

Andra ha väl redan skrifvit om stormötet och evangelisten Shih's bröllop såväl som om den kinesiska ledarekonferensen. Det var så roligt att vara med och höra, med hvilket lifligt intresse de delegerade diskuterade de olika frågor, som framlades. Vi träffade också gamla vänner från Honan och fingo af dem höra mycket, som gjorde oss ledsna och mycket, som vi kunde tacka Gud för. Ungefär en vecka efter konferensens slut måste det göras i ordning till herr Ericssons och fröken Hesses bröllop. Många delade arbetet, alla kände det som ett nöje att hjälpa fru Berg, i hvars hem bröllopet skulle firas.

Redan dagen förut kom bruden från Haichow. Efter mycket regn hade vi just kommit in i vackert höstväder, soligt och klart, en förebild hoppas vi af det unga parets framtid. Inne i kapellet såg det riktigt högtidligt ut. Gröna guirlander, på hvilka hängde kulörta lyktor, voro fästade mellan pelarna. En hel massa växter hade ordnats kring det tillfälliga altaret, på väggen bakom detsamma visade sig den kära svenska flaggan. Bänkarna hade efter kinesisk sed ordnats så, att männen skulle sitta på den ena sidan af kapellet, kvinnorna på den andra.

När brudföljet kom in genom de stora dörrarna, stod hela församlingen upp, och vi missionärer sjöngo: »Jag lyfter mina händer upp till Guds berg och hus». Naturligtvis voro våra kinesiska medgäster mycket intresserade, ty det är ej ofta de få vara med, när utländingar vigas. Äfven utomstående, som hade smugit sig in, voro stilla och ordentliga och tycktes finna hela akten högtidlig och treflig.

Herr Sandbergs allvarliga förmaningsord fäste sig nog i minnet hos flera än de nygifta.

Brud och brudgum voro, likt alla de andra missionärerna, klädda i kinesiska kläder. Bruden hade rosenkrans i håret i stället för myrtenkrona, som ej kan anskaffas häruppe. Rosorna hade kommit från Haichow till krans och bukett, de växa ej gärna på Yunchengs salta mark!

Efter vigseln åto vi middag tillsammans och hörde några få ord från herr Berg och herr Tjäder, få, men innehållsrika. Hela eftermiddagen och kvällen tillbringade vi under sång, läsning af Guds ord och tacksägelse för Guds ledning och hjälp. Till slut eskorterades brudparet, enligt kinesisk sed, af hela sällskapet med lyktor och sång till sina rum — så inträdde de i det nya lifvet under sång, och vi bedja, att Guds välsignelse må vara med dem i fortsättningen.

Följande veckan kommo herr Waern från Sohping och fröken Setterberg från Tsoyun i ett liknande ärende. De hade rest ungefär 80 sv. mil, emedan det ej fanns någon svensk präst närmare deras fält. Det var ingen lätt resa heller efter så mycket regn, som vi ha haft i år. Men Gud hjälpte dem ur alla svårigheter. När vi samlades till bönemöte på lördagseftermiddagen, fingo vi höra litet af herr Waern angående arbetet på Helgelseförbundets fält långt uppe i norra Shansi. De, likasom vi, ha mycket att tacka Gud för, men också många trängande behof göra sig gällande på deras fält, brist på krafter, brist på infödda medhjälpare, särskildt bibelkvinnor. Bedjen för oss alla och för de medhjälpare, som Gud redan har gifvit, att han ville behålla dem trofasta och ödmjuka! Somliga, som förut ha varit till stor välsignelse, ha gått tillbaka, bedjen särskildt för dem! Vi

äro glada att komma ihåg de många, som äro så ihärdiga i bön för Guds folk härute.

Med varma hälsningar från oss båda till alla våra vänner därhemma.

Eder i Herren tillgifna
Ethel L. Blom.

* * *

Den 9 september samlades våra vänner från de 6 härad, som utgöra vårt pastorat, till konferens här. Ehuru utrymmet på vår station är knappt, måste vi dock samla alla lammen en gång om året på moderstationen för att uppehålla enhetstanken. Denna gång voro alla kretsarna väl representerade.

Lördag kväll hade vi bönemöte, ledt af en infödd broder, och på söndagsmorgonen började den egentliga konferensen. Vi läste Upp. 3: 20: *Se, jag står vid dörren och klappar.* Vi ha kommit tillsammans här till fest. Jesus står väntande att få tillreda en fest för oss. Om vi ha blifvit slöa och likgiltiga för honom, så står han dock nu tålmodigt klappande på vårt hjärtas dörr. Han borde »utspy oss ur sin mun», men han förbarmar sig ännu. Du behöfver nu bara lyssna till Jesu röst och öppna för honom. Icke först blifva bättre, först drifva ut världen ur hjärtat. Släpp blott in Jesus, så gör *han* allt detta.

Hvad vill det säga att öppna hjärtats dörr? Det är att *bedja;* genom bönen tager du emot Jesus. Kommer Jesus in, blir det glädje för honom såväl som för dig, ja, glädje *i himmelen* bland Guds änglar.» Under bönen, som följde, bådo många, att Herren ville komma in i hjärtat. Hos huru många fanns detta *öfverlämnande i bönen,* hvarigenom hjärtat blir Herrens tempel? På söndag f. m. talade ett par infödda bröder, och på e. m. höll Verner Wester ett föredrag om »*Gifvande*». Det var både ett lärorikt och uppbyggande föredrag, och kineserna lyssnade uppmärksamt. De logo så godt vid berättelsen om gamle rättare L. i Verners och min hembygd, hvilken gifvit Herren den ena af sina två tiokronosedlar och sedan på aftonen grufligt anfäktades af satan med omsorger för den stundande vintern, den enda återstående tian skulle ju då räcka till hans uppehälle. Slutligen steg han upp ur sängen, letade fram sedeln, slog den i bordet och ropade: »Gå bort, satan, annars ger jag bort denna sedel också.» — — —

Det omedelbara resultatet af detta föredrag blef tecknandet af omkr. 60 kr. till Herrens verk, icke så dåligt för våra förhållanden!

På söndag afton höll en kristen bonde, Liu kuangming, ett föredrag om den Helige Ande. Hans föredrag var rikt på djupa tankar och vittnade om behof af Anden och icke så liten erfarenhet i ordets bruk.

På måndags f. m. talade Aug. Berg om »Jesus hos publikanerna» och hans liknelser om penningen och fåret i Luk. 15. På e. m. hade vi särskildt möte med församlingen, samtidigt pågick möte för sökare i annan lokal. Vi slogo oss ner på inre gården under himmelens tält, den enda lokal, som stod oss till buds. Här afhandlades nu åtskilliga angelägenheter, bl. a. upptagandet i församlingen af en kvinna, som redan i våras var på förslag. Hon antogs enhälligt och döptes sedan.

Så blef det afton. Vi samlades då omkring Herrens bord. August Berg ledde detta möte, hvarvid den nyupptagna församlingsmedlemmen särskildt hälsades välkommen.

Senare på kvällen samlades vi åter till ett möte, det sista under konferensen. Vi läste Joh. 12: 11.

Det var ett rikt välsignadt bönemöte efteråt. Dock har icke den väckelse, som vi bedja om och vänta på, ännu kommit. Vi behöfva nog alla mera stillas inför Herren, om den skall kunna komma. Jag vill lägga på missionsvännernas hjärtan att bedja om ett kapell för oss. Men vi behöfva ej endast pengar till uppförandet af ett kapell, vi behöfva äfven mark till grund för detsamma. Bäst och bekvämast vore att få bygga kapellet på denna gård, där vi bo, men den är hyrd och ägaren är f. n. ej villig att sälja den. Den tyckes på allt sätt så lämplig annars. Skola vi bedja Gud, att han öppnar väg, så att vi få köpa gården, och att vi få de medel, som behöfvas härför?

Våra hjärtan äro fulla af tack och lof för all Herrens nåd emot oss. Denna sommar har gått så skonsamt fram öfver oss. Fastän vi tillbringade hela tiden på stationen, ledo vi knappast något af hettan, och ingen sjukdom af betydenhet har heller drabbat oss.

Edra i Herren tillgifna
Axel och Anna Hahne.

Ishi den 15 oktober 1909.

* * *

Sanyuan den 14 sept. 1909.

Utdrag ur bref.

Den 22 juni reste jag och min familj till Hoyang i hopp att där erhålla litet hvila. Under nära 14 dagar hade vi det rätt stillsamt, men så måste reparationer af flickskolan begynna, och ha de fortgått alltsedan. Medan jag haft dessa reparationer att öfvervaka, har min hustru haft ett hushåll af omkring 40 personer att sköta. Ungefär sex veckor efter vår ankomst till Hoyang reste fröknarna Andersson och Rosenius bort, och sedan dess har det kvinnoarbete, de klasser m. m., som måst hållas, hvilat på min hustru. I min frånvaro får hon äfven nu tillse de reparationer, som icke hunnit afslutas.

Som särskildt beaktansvärdt måste jag omtala, att de sista dagarna af juni kom en deputation från I-chuan, representerande 21 sökare därstädes, till Hancheng och därifrån till Hoyang med bön om att vi skulle sända dem någon, som kunde undervisa dem, och att vi skulle öppna en bönesal i deras stad. För att lära känna det verkliga motivet för deras begäran och för att kunna vara medlemmarna af deputationen till någon hjälp, behöll jag dem hos oss i Hoyang i 3—4 veckors tid, hvarunder vi dagligen sökte hålla 3—4 möten eller klasser med dem.

Ehuru jag från början tänkt sända dessa män ensamma tillbaka till I-chuan, fann jag till slut, att jag ej kunde komma så lätt från ansvaret. När de därför i slutet af juli lämnade oss, åtföljdes de af Kao och Chang, två af våra medhjälpare, som alltsedan varit i I-chuan. De hafva nu hyrt en gård vid västra gatan, och enligt

bref därifrån samlas omkring 70 personer till gudstjänst. Af dessa äro redan 30 antecknade såsom sökare.

Herren vare pris, att vi stundom få se sådana frukter af verksamheten! Helt nyligen hörde jag äfven, att församlingarna på två af våra utstationer själfmant hopsamlat öfver 5,000 kash hvardera för den lokala verksamheten.

Rob. Bergling.

Från andra missioner.

Kamerun (Afrika).

Tyska evangeliska missionssällskapet verkar därstädes, men hittills ha de synliga frukterna af verksamheten varit rätt små. Dock, sällskapet har icke uppgifvit modet, och dess missionärer ha med trohet fortsatt sitt arbete. Och nu synes skördetiden ha börjat. 32 personer ha på en gång blifvit döpta och ibland dem två söner till konung Fo Njonga. Konungen själf har ock blifvit ovanligt vänligt stämd mot missionen.

För våra små missionsvänner.

»Flicka.»

»Hvad heter du, lilla vän?»

»Våren»!

»Ett sådant komiskt namn!»

»Hon föddes på våren», sade en af de större flickorna.

»Och hvad heter du då?» frågade jag en liten smutsig tös, som såg så vanvårdad och försummad ut.

»Å», svarade en af de andra, »hon kallas »Bara», ty hennes föräldrar ha bara henne, och så är hon ju bara en flicka.»

»Men hvad heter denna stora tösen då?» frågade jag och vände mig till en flicka, som såg ut att vara omkring 12 år gammal.

»Jag har inget namn», blef svaret.

»Hvad för slag, inget namn? Men hvad kallar din mor dig?»

»Å, hon säger »Flicka», det är allt.»

Kort därefter talade jag med flickans far därom, ty han var en kristen. Följden var, att flickan fick ett vackert klingande namn — som dock aldrig användes i hemmet. Där kallades hon fortfarande rätt och slätt »Flicka». I skolan använde vi dock hennes nya namn. Flickans mor var ej en kristen, och hon behandlade flickan hårdt och kärlekslöst. Den lilla fick utföra allt grofarbete inom hemmet, och då detta var gjordt, skickades hon med en stor korg på ryggen och en kratta i handen ut för att samla ihop strå och småkvistar till bränsle. Modern var ofta vid dåligt lynne, och då slog hon »Flicka» för den minsta förseelse, ja, ofta utan den ringaste orsak, och kallade henne vid sådana fula namn som »lata risäterska», »odugliga bylte», o. s. v. Af sin hedniska mor fick stackars lilla »Flicka» ofta höra sådana ord och många, som voro värre, men dem vilja vi ej upprepa här. Tror ni, att detta gjorde »Flicka» till ett gladt och lyckligt barn? Nej, tyst och sluten, blek och förskrämd gick hon omkring. Det såg ut, som väntade hon hugg och slag, bittra ord och förebråelser från oss alla.

En vacker solig sommarmorgon såg jag »Flicka» utanför vår port. Hon linkade omkring på sina små bundna fötter och samlade ihop strå till bränsle. Sedan såg jag henne aldrig mera. Hvad hade det väl blifvit af henne? Hon hade gått hem med sin korg, men modern hade kommit emot henne med hugg, slag och förbannelse. Då hade den lilla arma »Flicka» åter gått hemifrån och försvunnit, ingen visste hvart. Man kunde ej finna något spår efter henne. »Jag hörde ett plaskande nere vid floden», anmärkte en man likgiltigt. Men han hade ej tagit reda på hvad som åstadkommit plaskandet.

Så småningom fingo vi af en vattenbärare höra, att han hade sett en liten flicka springa längs den motsatta stranden. Plötsligt hade hon kastat sitt förkläde upp öfver hufvudet och hoppat i floden. Detta hade skett ungefär samtidigt med »Flickas» försvinnande. Efterfrågningar gjordes. Efter några dagar hittades den lilla döda kroppen insnärjd bland drifved.

Arma lilla »Flicka», hon hade varit så ensam och olycklig här i världen, och nu trodde hon, att, om hon blott kunde få dö, skulle hon få hvila och ro. Det var för att bli lycklig, som hon »tog den korta vägen», som kineserna kalla det. »Flicka» visste ej, att Jesus är den ende, som kan gifva hvila och lycka, hon visste ej, att Barnavännen älskade henne ömt. Hon förstod ej, att han äfven till henne, det lilla föraktade och misshandlade flickebarnet, sade: »Kom till mig».

I Kina finnas många, många små flickor, som äro lika djupt olyckliga som »Flicka», och i likhet med henne tro de, att »den korta vägen» för till lycka. Bed för dem, att de måtte få höra talas om Jesus, som är »vägen»! Och när Ni själfva äro lyckliga och glada i edra trefliga hem, kommen då ihåg, att det uti Kina finnas millioner barn, om hvilka Jesus säger: *»Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke, ty sådana höra Guds rike till.*

A. Grainger.

(Ur »China's Millions»).

Från redaktionen.

Missionär Hugo Linder afreste i lördags (d. 27 nov.) tillika med sin fru och lilla dotter till Finland för att därifrån via Ryssland och Sibirien fortsätta färden till Kina. Flera af missionens vänner hade samlats nere vid båten för att säga farväl till de afresande syskonen. Då afskedets stund var inne, uppstämdes de två sista verserna af sången: »O, hur saligt att få vandra.» Måtte Herren bevara våra vänner på deras långa och tröttsamma resa och i frid föra dem till deras bestämmelseort!

Familjenotiser.

Missionär och fru Beinhoff ha glädjen tillkännagifva en sons lyckliga födelse i Honån-fu den 21:sta oktober.

På *Sinims Lands* förlag
har utkommit

Hans Stjärna i Östern,

illustrerad missionskalender, 6:te årgången.

Pris: häft. 75 öre, kart. 1 kr.

Då minst 5 ex. rekvireras, lämnas 25 % rabatt.

Anmälan.

Sinims Land har genom Herrens stora nåd under detta snart tilländalupna år fått bära till sina läsare uteslutande glada budskap. Den har förtäljt oss om Guds underbara verk i Korea, Mandschuriet, skilda delar af Kina samt på det stora världsmissionsfältet. Från S. M. K:s missionsfält i Norra Kina har den ock fört endast goda underrättelser. Församlingarna på stationerna hafva tillväxt inåt och utåt, och verksamheten i alla dess grenar utvecklats på ett glädjande sätt. Nya dörrar hafva öppnats för evangelium, och i månget hjärta, där mörker förr härskade, strålar nu Kristi klarhets ljus. — Inga svårare sjukdomsfall och intet dödsfall har inträffat bland våra arbetare. De hafva alla fått nåd och kraft att hålla fästet. Allt detta är ett rikt tacksägelseämne, som vi glädjas att få hafva gemensamt med missionens vänner.

* * *

Med nästa års början begynner Sinims Land sin 15:de årgång. Med tillförsikt om Guds bistånd och nåd inbjuda vi vänligt gamla och nya vänner till prenumeration för 1910. Vi hoppas nämligen få behålla våra vänners intresse och medarbete. Vi måste ju hålla samman i det goda verket för Herrens sak bland Kinas folk. Ställningen i Kina är nu en helt annan, än då Sinims Land för 14 år sedan stiftade bekantskap med missionsvänner. Stora skaror hafva blifvit genomsyrade af himmelrikets surdeg. Hvad Guds Ande verkar i Kina, det angår oss mycket nära, det vilja vi veta, det måste vi veta.

* * *

Tidningen kommer att i likhet med föregående år innehålla *kortare uppbyggelsestycken* af goda författare, *artiklar om missionen* af de bästa kännare på missionsområdet, *underrättelser från vårt missionsfält*, såsom *uppsatser, teckningar af infödda kristna kinesers lif och verksamhet, bref, axplock, notiser, illustrationer* och *berättelser*, samt *kortare meddelanden från andra missioner* och *nyheter från det stora världsmissionsfältet.*

Tidningens pris blir oförändradt, nämligen 1 kr. 35 öre för helt år och 75 öre för halft år, då prenumerationen sker på posten.

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:e ex. gratis, när de insända rekvisition direkt till redaktionen, som då betalar postportot. När mindre än 5 ex. tagas, bör prenumerationen ske på posten.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar »Sinims Land» kr. 2: 40.

Profnummer sändas på begäran. Adress: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm C.

* * *

Till våra nya vänner — de gamla veta det förut — ville vi säga, att förutom väckandet af mera missionsintresse har Sinims Land också till uppgift att för de troende uppenbara något litet af Kristi outsägliga nåd och kärlek, så att deras hjärtan måtte fyllas af en allt innerligare kärlek till Herren och af en varm längtan att göra hans frälsning känd bland dem, som sitta i mörker och dödens skugga. På samma gång som vi äro lifligt öfvertygade om att det sanna missionsintresset kommer till följd af ett djupare inträngande i Guds hemligheter, veta vi af erfarenhet, att direkta underrättelser om Guds verk därute i hednavärlden äro nödvändiga för vidmakthållandet och utvecklingen af detta missionsintresse. Sådana underrättelser vill Sinims Land gifva Eder, käre läsare, så att I måtten blifva i stånd att följa arbetet bland Kinas millioner och bland andra folkslag. Ju större kunskap I ägen om förhållandena därute, om de svårigheter, våra missionärer ha att utstå, om den gränslösa makt, hedendomen ännu besitter, desto innerligare skolen I i bön bära fram Kinas söner och döttrar, att en ny dag måtte randas äfven för dem, då Guds nådes sol lyser in i deras hjärtan och hem.

Vår bön till Gud är, att dessa underrättelser måtte ofta ställa eder alla personligen inför Kristi sista befallning att göra *alla* folk till lärjungar! Herren behöfver eder, och Kina behöfver eder, edert intresse och edra förböner!

Måtte den nya årgången af Sinims Land, som vi nu anmält, blifva till större välsignelse än någon af de föregående och hos eder alla fördjupa kärleken till Guds verk! »Då vi nu känna Herrens fruktan, söka vi öfvertyga människor» — »Ty Kristi kärlek tvingar oss».

»Sägen bland hedningarna: Herren är konung».

Stockholm den 1 dec. 1909.

Redaktionen.

Försäljning för Svenska Missionen i Kina

anordnas af syföreningen för denna mission ***fredagen den 3 december*** i Landtbruksakademiens lokal, Mästersamuelsgatan 47 2 tr.

Andaktsstunder: kl. $^1/_2$ 11 pastor Sam Thysell, kl. 1 middagen herr Joh. Hedengren, kl. 6 e. m. ***

Gåfvor mottagas tacksamt af:

Fru ***Maria Berg,*** 28 Handtverkaregatan 1 tr.

Frkn ***M.*** och ***N. Cavalli,*** 32 Vallingatan 2 tr.

Fru ***Bell Fries,*** Barnhusgatan 10.

Fru ***Elin Holmgren,*** Kungsgatan 35.

Fru ***Elisabet Landgren,*** 99 Regeringsgatan n. b.

Fru ***Olga Magnusson,*** 23 A. Handtverkaregatan 3 tr.

Fru ***T. Tjäder,*** Saltsjö-Nacka.

Frkn ***Emma Beskow,*** 16 Observatoriegatan 1 tr.

Fru ***Isabel Faxe,*** 22 Karlavägen 3 tr.

Frkna ***T.*** o. ***J. Lilljeqvist,*** 31 Malmskillnadsgatan 1 tr.

Frkna ***A.*** och ***L. Schön,*** 28 Skeppsbron 3 tr.

Frkn ***S. Storckenfeldt,*** 6 A. Engelbrektsgatan 2 tr.

Fru ***Elvine Weinberg,*** Karlstad.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.

N:r 24. Årg. 14. 15 December 1909. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	Josef Holmgren.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Innehåll: I Juletid. — En god Jul. — Till våra prenumeranter. — Julglädje och missionskärlek. — Något om gifvande. — Jonathan Goforth. — Utvecklingen af Kinamissionsintresset i Kalifornien. — Brefafdelningen. — Från stationerna. — För våra små missionsvänner. — Från andra missioner. — Redovisning. — Meddelanden och bokannonser.

I Juletid.

I juletid i Fadrens hus
En himmelsk lofsång klingar.
Där är det harmoni och ljus,
Ett dån af änglars vingar. —
Då öppnas ofta himlens port,
Och änglar blifva sända
Att här på sorgens mörka ort
Guds kärleks julljus tända.

I juletid vi minnas om
Den första julens timma,
Då Fadrens Son till jorden kom
Att skingra nattens dimma.
När han i krubban mot oss log,
Var himlen kommen nära.
När han på korset för oss dog,
Han förde oss till ära.

I juletid det blir så varmt
För dem på Herren hoppas.
I månget hjärta, kallt och armt,
Då glädjens julros knoppas.
Den gamle blir som ung på nytt,
När juleljusen brinna.
Vår sorg då blir i fröjd förbytt,
Och glädjens tårar rinna.

I juletid gå böljeslag
Af frid från fridens länder.
De nå hit ned på stormens dag
Till oss på jordens stränder.
En hälsning jag från hemmet hör,
Från andar, evigt unga,
Som uti himlens julekör
Kring skapartronen sjunga.

I juletid hvad nåd att få
Guds kärleks budskap bära,
Att ut i vida världen gå,
Till folken fjärran, nära.
Vår konung ock i hednaland
Går fram att sig förbarma,
Han löser med sin starka hand
Ur bojor fångar arma.

I juletid vi blicka opp
Med fröjd till fadershuset,
Till landet för vår tro, vårt hopp,
Belyst af himlaljuset.
Däruppe i Jerusalem
Till salig ro vi hinna,
Där är det rätta glädjens hem,
Hvars julljus evigt brinna.

Nils Hylander.

En god jul

bedja vi få tillönska våra läsare och vänner. Må Herrens rika välsignelse hvila öfver eder på allt sätt, och *Ordet, som vardt kött och bodde ibland oss, full af nåd och sanning,* ljufligt vederkvicka edra hjärtan! Då blir det i sanning julglädje och julstämning. *Af hans fullhet hafva vi alla fått,* och *nåd för nåd.*

Till våra prenumeranter.

Då nu sista numret af Sinims Land utgår för detta år, känner redaktionen ett innerligt behof af att få uttala ett varmt tack till eder alla, som läst tidningen och arbetat för dess spridning. Vi äro alldeles vissa om att dess innehåll frampressat mången bönesuck till Gud för hans verk i Kina men också i mer än ett afseende uppväckt tack till honom för hans stora gärningar bland detta folk. Kära vänner, låten bönesuckarna blifva djupare, tacksägelserna varmare! Frukten däraf skall blifva nya, ännu rikare välsignelser i missionen. — Det faller af sig själf, att vi gärna önska eder fortsatta medverkan. Missionen behöfver den så väl. Herren styrke edra händer uti det goda verket! *Se anmälan i n:r 23!*

För underlättande af prenumerationen för de vänner, som taga tidningen *genom posten,* medföljer såsom bilaga en prenumerationsblankett, hvilken efter att hafva ifyllts lämnas in på närmaste postkontor.

Till våra prenumerantsamlare sända vi samma antal ex. af n:r 1 som under innevarande år, såvida ej återbud ingår före 1 jan.

Julglädje och missionskärlek.

»*Ty Kristi kärlek tvingar oss*»,
2 Kor. 5: 14.

Hvad betydelse har julen för oss? Jo, den bringar oss åter detta budskap från himmelen: »*Så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde Son.*» Julen vill på nytt påminna oss om Kristi kärlek, huru han vardt fattig för vår skull, på det att vi genom hans fattigdom skulle varda rika.

Denna Kristi kärlek skall ej heller låta dem, som i sina hjärtan och lif erfarit dess makt, förblifva kalla, likgiltiga och utan frukt. Nej, den skall drifva dem, tvinga dem att söka vara något för andra, att ej blott sprida glädje bland sin omgifning utan äfven bland dem, som lefva på fjärran orter. Säg, äro ej hedningarna lika de stackars små fattiga barn, som på julkvällen hungriga och frusna irra omkring på gatorna och på sin höjd kunna genom något fönster få se en glimt af all den julglädje, som beredes lyckligt lottade barn, men själfva äro de utan glädje vid denna kärlekens och fröjdens högtid. Borde ej kristenheten låta äfven hedningarna få del af det saliga julbudskapet: »*I dag är eder född Frälsaren*»? Borde ej julglädjen hos oss alla uppväcka en innerlig längtan att skänka hedningarna evangelium? »Ty Kristi kärlek tvingar oss», säger aposteln.

Visserligen tänker aposteln ej omedelbart på missionen, då han skrifver dessa ord. Han talar blott i allmänhet om den makt, Kristi kärlek äger. När ett människohjärta fattats af denna kärlek, omskapar den människans hela varelse, ger henne nya tankar, nya önskningar, ett nytt lefnadsmål, och hon blir villig att lämna allt det gamla, hennes hjärta förut hängt fast vid. Aposteln vill visa oss, att Frälsarens kärlek bör framför allt drifva oss att icke mera lefva för oss själfva utan för honom, som för oss har dött och uppstått. Vi behöfva ej hålla långa öfverläggningar med oss själfva, huruvida vi skola göra det eller det för Herren. Kristi kärlek *tvingar* oss. Då solen skiner på snön, smälter denna af sig själf. Om Kristi kärleks sol strålar in i ett människohjärta, så bortsmälter det gamla lifvets vintersnö. Då rosen sommartid står i blom, fyller dess doft af sig själf trädgården. Så också, då Kristi kärlek fått fäste i ditt hjärta! Den lyser då af sig själf fram i hela ditt lif!

Aposteln vill framför allt säga oss, att Kristi kärlek, som han genom sitt människoblifvande, sitt lif, lidande och död uppenbarat för oss, utrotar i människohjärtat det gamla lifvet och förvandlar det till en Guds trädgård, i hvilken enligt gudomliga lagar det eviga lifvets frukter mogna. Detta verkar Jesu Kristi kärlek hos oss!

Därför är också detta apostelns ord med rätta ett missionens valspråk. Med tanke på missionen säga vi: »Kristi kärlek tvingar oss». Vi bedrifva missionsarbetet utan att fråga, huruvida det är en tacksam eller otacksam uppgift, huruvida arbetet är svårt eller lätt, om det medför stora eller små omkostnader, eller om världen anser företaget förnuftigt eller oförnuftigt. Vår Herre har gifvit befallning om missionen. Hans sista ord till lärjungarna lyda: »Gån ut och gören alla folk till lärjungar». Men, äfven om vi ej mottagit denna uttryckliga missionsbefallning, skulle vi dock nödgas missionera, ty »Kristi kärlek tvingar» oss därtill.

Hur skulle det också kunna vara annorlunda? Gud har i sin stora kärlek öppnat sitt hjärta och sin himmel för *hela världen.* Detta veta vi, och, när julen kommer, fröjdas vi däröfver på nytt. Hur skulle vi då kunna annat än gifva hedningarna del af detta julbudskap: I behöfven ej längre tjäna de falska gudarna, de onda andarna eller synden; I kunnen blifva fria från syndens skuld, från det onda samvetet, från o riden i edra hjärtan; det gifves tröst äfven för eder i lidandet, till och med döden har för eder förlorat sin udd, »*ty i dag är eder född Frälsaren*», som både kan och vill frälsa och saliggöra eder. — Jesu Kristi kärlek är ej afsedd blott för några få, ej blott för oss själfva. Den är så hög, djup och vidtomfattande, att den kan uppfylla och saliggöra alla människors hjärtan. Det är ju ock Herrens vilja, att alla människor skola komma till sanningens kunskap, och att alla tungor skola bekänna, att Jesus Kristus är Herre. Har Kristi kärlek kommit in i våra lif, bör den då ej blifva en makt, som tvingar oss att verka? Gifva vi denna kärlek rum, så drifver den oss att bidraga till utförandet af Jesu kärleksvilja.

Kristi kärlek till oss och vår kärlek till honom är hemligheten af allt missionsarbete. Ju mera Jesu kärlek fattar våra hjärtan, ju djupare den tränger in i vår själ, desto mer tvingar den oss att söka lefva honom till behag. Den bästa missionären blir den, som arbetar drifven af Jesu kärlek. Och den bäste missionsvännen blir den, som under bön gifver till missionsarbetet, därför att han ej kan annat än bedja och gifva, ty Kristi kärlek drifver och tvingar. Om arbetet för Herren utföres på detta sätt, så kan det ej vara ett lönlöst arbete. Då falla också alla yttre lockmedel bort. Ty det är ju i själfva verket Kristi kärlek, som från himmelen tvingar. Människorna äro blott de verktyg, som ställa sig i den allt betvingande kärlekens tjänst. Måtte denna kärlekens makt, som uppenbarat sig för oss i Kristus Jesus, under denna advents- och juletid på nytt uppfylla våra hjärtan, värma oss, gifva oss nytt lif och tvinga oss till förnyade ansträngningar i missionens tjänst, så att det snart blir en verklighet, hvad änglarna under den första julnatten sjöngo i Betlehems ängder: »*Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna ett godt behag!*»

M. Sch.

Något om "gifvande".

»Folket bär fram mer, än som behöfves.» 2 Mos. 36: 5.

»Öfver förmåga gåfvo de själfmant.» 2 Kor. 8:3.

»Denna fattiga änka lade in mer än alla de andra.» Mark. 12: 43.

»Så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde Son.» Joh. 3: 16.

Vi hafva nu en särskild anledning att tänka på »gifvandet». Tiden närmast före jul möter oss från alla håll den maningen: »Låten upptaga bland eder en gärd åt Herren»! 2 Mos. 35: 5. Vi tro, att några lärdomar från Guds ord skola blifva till vägledning och hjälp för dem, som vilja efterkomma en sådan uppmaning. Låtom oss först stanna för Joh. 3: 16! Kärleken var drifkraften till Guds outsägliga gåfva. Och Gud gaf på en gång det bästa och käraste, han ägde. I denna den största gåfvan lågo alla andra gåfvor inneslutna. »Han, som icke har skonat sin egen Son, — — — skulle han icke ock skänka oss allt med honom?» Rom. 8: 32.

De fattiga macedoniska församlingarna handlade efter samma grundsats. De gåfvo först sig själfva, och följden däraf var, att de gåfvo rikligen, ja, öfverflödande till sammanskottet för de heliga i Jerusalem.

De gåfvo sig själfva på två sätt: först åt Herren, sedan åt den särskilda uppgiften, som vid detta tillfälle var sammanskottet till de heliga i Jerusalem. Det senare uttryckes så, att de genom Guds vilja äfven gåfvo sig åt Paulus och det kärleksverk, han fått lagdt på sitt hjärta att ombesörja. 2 Kor. 8: 5.

Vi få häraf lära oss att först en gång för alla gifva oss själfva åt Gud men äfven att på ett särskildt sätt helt och fullt hängifva oss åt den speciella uppgift, som »genom Guds vilja» blifvit satt i våra händer. Vi böra ej splittra vårt intresse på ett sådant sätt, att de många olika uppgifter, vi satt oss före, endast kunna få *en del* af vår person och vår kärlek. Det är den sanna kärlekens art att kunna gifva sig helt åt hvarje uppgift, som den »genom Guds vilja» fått att lösa. En god moder t. ex. kan älska hvart och ett af barnen med sitt hjärtas hela kärlek, äfven om de äro många.

Vi finna vidare, att djup fattigdom är intet hinder för gifvande, icke ens för ett framgångsrikt, ja, ett *öfverflödande gifvande.*

Beprövelse och lidande äro heller inga hinder för ett *gifvande med stor glädje.* 2 Kor. 8: 2.

Hvad som på ett sådant sätt blifvit gifvet åt Herren, det präglar han om med den himmelska myntstämpeln. Två skärfvar blifva ej längre två skärfvar blott, utan det heter: »Denna fattiga änka lade in mer än alla de andra».

Men Herren tyckes å andra sidan icke vilja mottaga andra gåfvor till sitt »uppenbarelsetält» än sådana, som bäras fram af därtill villiga hjärtan. 2 Mos 35: 5, 26.

I sin renaste form torde gifvandet möta oss just hos de redan nämnda macedonierna. Trots lidande och djup fattigdom gåfvo de icke blott själfmant, — eller som det uttryckes: De t. o. m. *bådo* enträget *om den ynnesten* att få deltaga — utan de gjorde äfven sitt offer med en öfverflödande glädje.

Vi komma nu till en annan egenskap vid gifvandet, nämligen »ihärdigheten».

Somliga af Guds folk torde ha burit fram sin offergärd till tabernaklet blott en enda gång. Men andra »fortsatte att bära fram till Moses frivilliga gåfvor morgon och afton». — Dessa behöfde ej uppmaningen att gifva. De gåfvo icke allenast frivilligt utan ock ihärdigt. Jag tänker mig, att det var deras gåfvor, som icke allenast fyllde det för handen varande behofvet, utan som t. o. m. kommo offerskålarna att öfverflöda, så att det märkliga uppropet kunde utgå: »Folket bär fram mer, än som behöfves».

Om allt Guds folk i vår tid gjorde som dessa Israels barn eller följde Pauli anvisning i 1 Kor. 16: 2. skulle det nog blifva möjligt att sätta in våd efter våd i evangelie uppenbarelsetält, så att det snart sträckte sig öfver hela världen, enligt Jesu önskan och befallning.

Men huru skola vi komma därhän? Svar: »Han är den, som verkar i oss både vilja och gärning för sitt välbehags skull». Men vägen är fortfarande smal, såsom den var för vår Frälsare: »Han blef *fattig* för vår skull».

Till sist ett storartadt förslag från Herren:

»Fören full tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat och pröfven så, hurudan jag blifver, säger Herren Sebaot. Förvisso skall jag då öppna himmelens fönster öfver eder och utgjuta öfver eder riklig. välsignelse.» Mal. 3: 10.

Joh. H—n.

Jonathan Goforth.

Som i flera nummer af Sinims Land under det gångna året förekommit underrättelser om väckelserna i Korea och Mandschuriet, torde det intressera missionens vänner att se bilden af den man, som i Guds hand fått vara ett af de synliga redskapen till dessa väckelser.

Utvecklingen af Kinamissionsintresset i Kalifornien.

Alltsedan missionär E. Folke vintern 1900—1901 vistades i Kalifornien, har S. M. K. haft en skara vänner bland skandinaverna i den aflägsna västern. På återväg till Kina efter ett besök i hemlandet kom broder Folke mot slutet af 1902 åter till Kalifornien. Det var då, som fröken M. Bordson, numera fru Linder, af dessa vänner afskildes för Herrens verk i Kina och utgick som missionär på S. M. K:s arbetsfält. På eget initiativ hade de bildat en kommitté i San Fransisco, som skulle arbeta för Kina och utsända de medel, som inflöte. Under årens lopp förlorade emellertid denna kommitté sina bästa krafter, genom att flera af dess ledamöter flyttade från San Fransisco, och 1906, då denna stad till största delen förstördes genom jordbäfning, skingrades den för lång tid.

Kinavännerna fortforo likväl att utsända gåfvor till fru Linders underhåll, och, då hon jämte sin man på våren 1908 lämnade Kina för att hvila från ett träget arbete på missionsfältet, ställdes färden till den lilla staden Kingsburg i Kalifornien, där hennes föräldrar äro bosatta.

Under sin vistelse i Kalifornien funno de, att missionsintresset för Kina bland folket var ganska stort, och då broder Linder i Los Angelos sammanträffade med fyra unga män, som för honom omtalade sin önskan att få tjäna Herrens sak i nämnda land, inbjöd han dem till en bibelkurs i Kingsburg. Till en början lade fienden flera hinder i vägen därför, men Gud beredde en bostad åt dem. Syskonen Linders hade nämligen för missionsarbetet i Kina fått ett tält, det var redan på väg ditut men hade ej hunnit längre än till San Fransisco. Det eftertelegraferades. De unga bröderna inlade själfva golf däruti och inredde det till sitt vinterkvarter i Kingsburg. Under 6 månader genomgingo de nu en studiekurs under ledning af syskonen Linders. Genom sitt själfförsakande lif och sina karaktärer i öfrigt vunno de unga männen allmän sympati.

Efter denna pröfvotid kunde broder Linder framlägga de ungas sak för missionens vänner i Kingsburg, och då nu San Fransisco-kommittén ej ansåg sig i stånd att åtaga sig dem utan beslöt sin upplösning, bildades i Kingsburg en ny kommitté under namn af *S. M. K. Kalifornia kommitté*. Den beslöt att arbeta som filial till kommittén i Stockholm. Den består af 9 ledamöter, af hvilka de flesta äro farmare och därför mera bofasta, än annars är förhållandet bland skandinaverna i västern. Dessa nio bröder äro väl kända och hafva ett godt anseende som kristna i de församlingar, de tillhöra.

Denna nybildade kommitté har på broder Linders förslag pröfvat två af de unga män, som han undervisat, och efter bemyndigande från Stockholmskommittén har den antagit och afskilt dem till missionärer på S M. K. arbetsfält.

I medio af okt. afreste dessa båda bröder, svenskarne Nils Svensson fr. Småland och Edvin Lundström fr. Skåne, båda 28 år, till Kina.

På samma gång som vi meddela våra missionsvänner om dessa nya arbetskrafter, Herren skänkt, och om det verk, han gjort bland våra landsmän i Kalifornien, vilja vi utbedja edra förböner för dessa nyutgångna bröder, att Herrens välsignelse måtte hvila öfver dem, och att de varda en välsignelse för sina medarbetare på fältet och för Kina, samt att Herren äfven i alla stycken måtte leda S. M. K. Kaliforniakommitté, så att den får blifva en hjälp för Herrens sak bland Kinas folk!

Brefafdelningen

Hancheng den 20 oktober 1909.

Kära syskon i Herren!

Jesu frid!

Det var, då sommaren gjorde sitt inträde i naturen, som jag sist skref till eder; nu är denna årstid förbi, och hösten är här med vissna blommor och gulnade blad, men också med mognade frukter. Sånings- och skördetid omväxla med hvarandra. Så är det också i Guds rike: Efter sådd kommer skörd. I våras fick jag i byarna så den ädla säden. Nu har jag fått vara med om att skörda.

Vi ha just haft vårt höststormöte här och hade glädjen att genom dopet upptaga i församlingen 12 personer, 8 män och 4 kvinnor. Det var kärt att bland dessa se några, som blifvit särskildt välsignade genom vårt besök i våras, och som sedan dess tagit steget helt ut för att hädanefter tillhöra Herren. Guds välsignelse öfver dem! Vi hade ett mycket stilla och välsignadt stormöte, ehuru antalet troende och sökare, som infunnit sig, ej var så stort som vanligt, detta till följd af hvetesådden, som just pågår. Broder N. Högman från Tongchowfu var här och hjälpte oss med ordets predikande. För öfrigt talade flera af våra infödda evangelister med värme och kraft. Vi hade också den stora glädjen att afskilja 3 diakoner, hvilka af församlingen enhälligt utvalts. Dessa 3 män, vår f. d. bokförsäljare Ki-peh-hsioh, postmästaren Kao samt Liu-jong-djå, äro gudfruktiga män och ha godt vittnesbörd om sig. Det var en högtidlig stund, och man kände, att Guds Ande var mycket nära. Bedjen med oss, att dessa våra diakoner må blifva till mycken hjälp och välsignelse för församlingen!

Jag har under sommaren varit nere på Chikongshan. Herren vare pris, som beredde mig denna tid af hvila och vederkvickelse! Jag vill särskildt bedja eder om förbön för vår kära, uppoffrande syster, fröken Burén, som utger sig i ett osjälfviskt tjänande för att göra vår vistelse på berget så angenäm och gifvande som möjligt. Hemmet är också så trefligt på alla sätt; läget vackert, rummen ljusa och glada, och så är atmosfären i hemmet *svensk*.

Den 31 augusti reste jag ned från berget för att sedan från Honanfu fortsätta hit. Där blef jag dock kvar nära en månads tid till följd af regn och dåliga vägar. Det tycktes omöjligt att komma därifrån. Jag använde dock tiden för studier, så den blef ej förspilld. Den 25 september lyckades det mig att få hyra en häst, och ridande begaf jag mig på väg till Yuncheng. På söndagen hvilade jag öfver i Sinan. Därifrån fick jag en församlingsmedlem att eskortera mig. På måndagen fortsattes färden, som den dagen blef kort. Då vi kommit knappt $^1/_2$ mil från Sinan, började det regna. Jag ville dock ej vända om utan fortsatte. Nu hällregnade det, och vi voro alldeles genomvåta, då vi kommo fram till en liten by, hvarest min eskort hade en syster boende. I dennas hem togo vi nu in och fingo våra kläder torkade. Det fortsatte att regna hela dagen, så det var ej möjligt tänka på att resa. Vi måste ge oss till tåls och vänta till följande dag. I denna by hade jag ett särskildt tillfälle att förkunna evangelium, och jag kände mig förvissad om att det var Herren, som ledt mig dit. I denna by hette nästan alla familjer »Meng», och då de fingo höra, att detta också var mitt kinesiska namn, blefvo de mycket intresserade. Ryktet spreds snart, att en »släkting» till dem, en af »Mencius efterkommande», hade anländt, och strax kom en hel skara för att se mig! Jag tog tillfället i akt att för dem predika Kristus. De voro uppmärksamma åhörare och behandlade mig också med vänlighet och välvilja. Måtte Herren, som gifver regn från himmelen åt den törstande jorden, också vattna det utsäde, som där blef sådt på hans rikes åker!

Tisdagen regnade det ej, men det var fortfarande mycket mulet, och vägarna voro, till följd af det häftiga regnet dagen förut, nu så slippriga, att hästen hade svårt hålla balansen. Det var en ganska besvärlig ridt den dagen, och jag var innerligt tacksam, då jag på kvällen vid 8-tiden kom fram till Mienchih. Där blef jag vänligt mottagen af herr Stålhammar. Fru S. med barnen voro ännu kvar i Honanfu. På onsdagen red jag blott 45 li ($2^1/_4$ sv. mil) och tog sedan in på ett värdshus. Här blef jag på eftermiddagen af värdinnan inbjuden till deras privata hem, en gård strax bredvid, för att besöka en sjuk ung kvinna, en släkting till dem. Då jag sade den sjuka, att jag ingen medicin hade med mig, svarade hon: »Men ni kan ju bedja för mig.» Jag blef ganska förvånad öfver detta, emedan jag ännu knappt hunnit tala med dem om bönen. Det förekom mig, som om hon, ännu en hedning, hade större tro på bönens makt än jag. Jag gick gladt och villigt hennes önskan till mötes och bad för henne samt lärde henne en kort, enkel bön, hvilken också de andra kvinnorna repeterade, hvarefter jag lämnade dem under bön, att Herren ville välsigna sitt eget verk i detta hjärta. Dagen därpå fortsattes färden, och så höll jag på, emellanåt förhindrad af regn, tills jag slutligen ankom till Yuncheng den 3 september (tidigt på morgonen).

Ack, hvad det var skönt att vara där efter resans besvärligheter! Att jag utan något vidare äfventyr kommit fram på de farliga vägarna, var Guds stora nåd. Jag stannade ungefär fem dagar i Y., hvarefter jag, i sällskap med systrarna Ida Andersson och Anna Rosenius, reste till Hoyang. Nu användes packåsnor. Den 13 dennes kom jag hem hit, och nu ha vi som sagdt haft vårt stormöte. Vill Gud, reser jag i nästa vecka med bibelkvinnan ut i byarna. Syskonen Bergling resa tillbaka till Hoyang och stanna där ännu en månad. De förena sig med mig i de hjärtligaste hälsningar till eder alla.

Eder i Herren tillgifna
Olga Ahlman.

* * *

Haichow den 1 november 1909.

Till de kära systrarna i syföreningen!

»Ogudaktighetens spira skall icke hvila öfver de rättfärdiges arfslott.»

»Till Herren ropade jag i min nöd, och han svarade mig.»

På länge har jag ej skrifvit till eder. Förlåten mig härför, ty jag har ej haft tid till brefskrifning! I tankarna är jag eder nära, och, om Gud vill, får jag inom kort personligen träffa eder. Nu återstå endast 2 månader, tills vi bryta upp härifrån. Ögat tåras, och hjärtat svider, då jag tänker på att lämna de kära kristna vännerna såväl som de många i dessa trakter, som aldrig hört om Frälsaren. Men jag orkar ej hålla ut längre. Hela hösten har jag varit mer eller mindre plågad af hufvudvärk.

Min man är ute på ett par veckors missionsresa, hvarunder möten hållas i Puchow och Ruicheng. Han skulle ock resa omkring i byarna och säga farväl till de troende. Hade i dag bref från honom, däri han nämner, att Puchow-mötet var mycket dyrbart. Sex personer döptes där. De troende hade visat honom mycken kärlek i afskedets stund.

Här hemma har fienden dessa dagar försökt att skada de troende. En familj har af hyresvärden blifvit

befalld att lämna hus och hem, detta emot all lag och rätt. Gång på gång sprungo de stackars människorna till mig och ville, att jag skulle mana godt för dem hos mandarinen. »Frun kan hjälpa oss lösa upp denna knut» hette det. Jag lofvade bedja för dem, mer kunde jag ej göra. I tillit till Herren bad jag honom lösa upp knuten, och se, i går kväll kommer mannen och säger, att mandarinen, som husvärden vändt sig till för att få dem utkörda, befallt, att de skulle få bo kvar och i ro sköta sin arrenderade jord. Mitt hjärta kunde blott jubla öfver bönhörelsen.

I går åtta dagar sedan märkte jag under predikan en ungefär 10-årig gosse, som nära nog naken i kylan stod vid dörren. Efteråt, när folket skingrats, fann jag honom hopkrupen vid porten till vår gård, hackande tänderna af köld. Jag sökte i hast reda på några af Karls kläder, och mina gummor hjälpte till att kläda honom, så fick han mat och litet varmt att dricka. Nu först lossades hans tungas band. »Nu skall jag inte frysa mer», utropade han, och när han så tittade på de snygga kläderna, sade han: »De här kosta nog 100 kash» (= ungefär 25 öre). Det var verkligen rörande! Den lilla vänligheten mot det stackars barnet gick som en löpeld ut till de andra tiggarna, och dagarna efter hade jag besök af flera stycken. Tänk, om några af dessa arma kunde räddas till kropp och själ! Ett par af tiggarkvinnorna synas så intresserade. Den ena frågade mig i går, när hon gick hem från mötet, om hon kunde få bedja Jesus för sina ögon, ty hon såg så dåligt, att hon ej kunde lära läsa. Hon hade bara *en gång* hört om Jesus förut, den dagen, då hon kom hit för att be om litet kläder. Jag var så glad se henne komma till »li-pai» i går. Ni skulle sett, hur skinande rena hennes och hennes lilla gosses ansikten voro. Och kammad var hon ock! I min gamla urtvättade blåa bomullskofta tog hon sig så bra ut. Jag beklagar, att jag ej hade kameran hemma, så att jag kunde »knäppa af» både henne och några andra af mina senaste bekantskaper i deras lumpor för att sedan så mycket bättre se, hvilken förändring de undergått. Åter och åter ropar jag till Jesus, att han måtte omskapa och rena deras hjärtan. Käre Herre, låt mig få föra dem till dig!

I kväll ha bröderna Wester och Landin kommit hem från Ruicheng-mötet. Henrik stannade öfver där en dag till på de kinesiska syskonens enträgna uppmaning. De ville visst ha en afskedsfest för honom. Det var sista gången, han var ibland dem före hemresan. Men i morgon, vill Gud, kommer min älskade make åter efter 14 dagars bortovaro. Mötet i Ruicheng hade ock varit godt, 2 döptes, däribland vår kock, som har sitt hem därborta. Jag skulle ha varit med på mötet, men dels var jag ännu klen efter en svår förkylning, som jag ådrog mig på Elisabeths bröllop i Yuncheng, och dels var bergvägen mycket svår efter det ständiga regnandet.

Ja, nu har jag brådt med tillrustningar för vårt stormöte. När Henrik är borta, måste jag sköta äfven hans arbete. I dag har jag haft snickare här att laga krubban, som krossades, då den stora muren rasade för några veckor sedan på bakgården till följd af regnet. Våra långväga vänner måste ju ha en sådan för att där fodra sina drag- och riddjur.

Det skulle vara roligt, om fröken Andersson hunne hit till mötet, ty det är nästan för mycket för en person att se till alla kvinnorna. Det gick väl an, så länge jag hade min kära bibelkvinna, men Jesus behöfde henne däruppe. Ack, att han ville uppväcka en annan i hennes ställe till hjälp och frälsning för många! Bedjen härom! För närvarande har jag visserligen en *till namnet*.

August Berg och Axel Hahne komma hit och hjälpa oss på stormötet, det blir således ej mindre än 5 manliga missionärer vid detta möte.

Våra skolgossar äro snälla och flitiga. Om söndags eftermiddagarna vid bibelklassen få de bibelgåtor, 3 à 4 hvarje gång, som de lösa under veckan. Därigenom få de mera bibelkunskap, de äro ock *så glada* åt detta lilla extra arbete eller nöje, hvad man vill kalla det.

Den 2 november. Nu är Henrik hemma, han fick rida 10 li i mörkret och tumlade baklänges af mulan men blef ej det ringaste skadad. Mötet var godt, men församlingen är ej lifaktig. Vore behöfligt att ha bofast missionär där. — Kära hälsningar från min man och mig.

Eder tillgifna
Hilma Tjäder.

Från stationerna.

Från vår ordförande på fältet, missionär August Berg, ha i dagarna glädjande underrättelser influtit. Vid de stormöten, som under hösten hållits på de olika stationerna, hafva flera kineser mottagit dopet, nämligen:

		1 kvinna	i	I-shi.
4	män och	2 kvinnor	i	Puchow.
8	» »	4 »	i	Hancheng.
3	» »	1 kvinna	i	Tongchowfu.
2	» »	1 »	i	Haichow.
3	» »	3 kvinnor	i	Hoyang.
1	man »	3 »	i	Honanfu.

Längre fram hoppas herr Berg kunna meddela om de dop, som skulle äga rum i Sinan, Mienchih och Yongning.

Från Mienchih har underrättelsen ingått, att Stålhammars ändtligen fått flytta in i det nya hem, som uppförts för dem. Vi känna verklig glädje däröfver, helst som vi veta, hur ytterst trångbodda de varit under en längre tid.

En af de äldste församlingsmedlemmarna i Mienchih, Chow-sien-seng, fick hembud i augusti. Den gamle mannen var en varm kristen, fylld af kärlek till sin Frälsare. Han längtade mycket att få göra något för Herren men kunde på grund af klen hälsa ej deltaga mycket i arbetet. Han lämnar inom församlingen ett stort tomrum efter sig.

Från Hancheng skrifver missionär Bergling, att den 12 oktober afskildes 3 män till diakoner. Dessa män hade vid vårmötet med slutna sedlar valts *enhälligt* af församlingen. Höstmötet i Hancheng hölls i midten af oktober. Vid mötets slut valde herr Bergling i samråd med församlingens äldste och diakoner, tre nya kolportörer för *distriktet norr om Hancheng*. En engelsman, vid namn Blackstone, har till dessa kolportörers underhåll, resor och böcker lofvat herr Bergling 330 mexikanska dollars. Han har tillika förbundit sig att under minst tre år lämna samma underhåll. De nya kolportörerna äro redan i fullt arbete.

Herr Bergling har under hösten varit i full verksamhet inom distriktet. Sista dagarna i oktober och första dagarna i november hölls höstmötet i Hoyang. Det varade i 5 dagar och var det längsta möte, som hållits i Hoyang, äfven det mest välsignade, enligt kinesernas eget omdöme. Fjorton dopkandidater godkändes för dop vid vårmötet, vid Hancheng-mötet hade sexton dopkandidater antagits.

För våra små missionsvänner.

Några kinesgossars bref.

Nedanstående bref äro skrifna af några kinesiska skolgossar, som varit lekkamrater till missionär Hahnes gossar.

Mina innerligt älskade vänner!

Ända från den stund ni anträdde resan till hemlandet, har det aldrig gått en dag, utan att jag hoppats återse edra ansikten. Jag vet ej, om Gud skall tillåta oss att än en gång här i världen se hvarandra. Jag tackar alltid Gud, som låtit oss födas hit till världen, att vi må kunna verka mycket för honom. Detta är Guds stora nåd, och vi böra ej fåfängt mottaga Guds nåd och på så sätt aflägsna oss från Gud och bedröfva den Helige Ande. Mitt ständiga hopp är, att I mån växa stora och sedan komma hit ut och arbeta för Gud och predika för Kinas okunniga och oupplysta folk, så att människorna i alla riken må förstå att vörda och frukta Gud och blifva Guds rikes utvalda folk och så, när domens dag kommer, få besitta Edens lustgård — hvaröfver vi borde glädjas och fröjdas.

Under de gångna åren har jag studerat hemma, nu har jag kommit in i storskolan. Jag har alltid önskat att få skrifva till eder men ej vetat, på hvilken plats I vistens. Då nu fru Bölling återvänder till Sverige, skrifver jag detta bref med henne för att ge uttryck åt det hopp och den längtan, jag hyst under flera år.

Må den treenige Guden alltid vara med oss! Amen.

Hälsa alla edra skolkamrater och edra släktingar med frid!

Chang Tao-seng.

Första året af Hsüan Tongs regering, den andra månaden, 29:de dagen, kl. 10 på aftonen.

* * *

Till Ragnar och Halvar med fridshälsning.

Vördnadsfullt erinra vi om att det nu är tre år, sedan vi gjorde bugningen och skildes från hvarandra. Fastän vi nu äro skilda af berg och floder, känna vi, att vi i bön och i den Helige Andes gemenskap kunna fröjdas, såsom vore vi i samma kyrka. Men fast vi tala så, längta vi dock mycket efter att få personligen talas vid och glädjas i hvarandras sällskap och tillsammans lofprisa Herrens Jesu nåd.

Hvarje gång vi, edra unga bröder, bedja, ropa vi till Herren att röra edra hjärtan, så att I i skolan måtten hålla eder mycket nära intill Herren och hafva mycket att göra med honom, så att I sedan mån kunna arbeta i Herrens stora verk. Det är, hvad vi, edra unga bröder, ropa till Herren om. Det hoppas och längta vi ifrigt efter. I borden tänka på hur stor Guds skörd är och huru få skördemännen äro. Och därför hoppas vi, att I mån komma hit till Kina och verka Herrens verk! Då få vi träffas och vara lyckliga tillsammans!

Det är svårt att yttrycka allt i skrift.

Vi hälsa eder med frid!

Edra bröder

Fei Si-fah. Uang An-ping. Liu Yuan-yuan.
Liu Iu-shå. Liu Fah-tsï.

Från andra missioner.

Märkliga väckelser öfvergå hela jorden. Från *Japan, Kina, Indien,* ja, till och med från det tillstängda *Sudan* och det mörka *Kongolandet* komma segerbudskap om Guds gärningar. Öfverallt ett sökande efter Gud, ett frågande efter något högre, bättre. Men hvar äro evangelie budbärare?

En kristen kines frågade nyligen en engelsk missionär, huru många kristna predikanter det fanns i England. »Huru många tror ni då de äro?» frågade missionären. »England är en liten ö», ljöd svaret, »kanske finns där tusen?» — »Nej, mer än tjugutusen.» — »Ack», sade kinesen, »skulle ni då icke kunna afstå ett tusen åt Kina?»

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under november månad 1909.

N:o		Kr.	Ö.	Kr.	Ö.
834.	L. M. F., underhåll för M. Nylin för 4:de kvart., gm S. R., Göteborg ...	300:	—		
835.	Kollekt gm F. L., Nässundet	17:	37		
836.	M. W., Öxnered	10:	—		
838.	L. E., Sthlm	10:	—		
839.	Testamentsmedel efter aflidne apotekare E. Sandblom, Jönköping, gm K. N.	2,000:	—		
840.	M. E., Västerås	10:	—		
841.	S. L. S., Sthlm	25:	—		
842.	Kollekt vid ett ungdomsmöte, Kristdala, d. 10 okt. gm A. D.	7:	—		
843.	Försåld ost fr. Kina-vänner i Malghultskog	5:	50		
844.	Samlade 1-öringar fr. A. D.	2:	85		
846.	P. J., Öregrund	6:	—		
847.	K. B., till M. Ringbergs underhåll	25:	—		
849.	G. W., Hufvudsta	50:	—		
850.	E. D., Kärrgrufvan	6:	20		
851.	»Missionsoffer» fr. en missionsvän i Markaryd gm J. P—F	7:	35		
852.	Ungdomsföreningen i Tullgarn gm N. J.	250:	—		
853.	Från en syförening i Hackvad gm A. N.	40:	—		
854.	Från missionsvänner i Hörsta, till Axel Hahnes underhåll, gm P. L., Kumla	3:	—		
855.	Kollekt vid ett möte i Blasieholmskyrkan d. 8 nov. gm S. T.	31:	42		
	Transport	2,806:	69		

	Transport	2,806: 69	
858.	»Tackoffer»	55: —	
860.	H. & S. Mc Lean, Amerika	18: 25	
861.	Från en vän i Amerika gm G. G., Uppsala	33: 46	
862.	Snarås mfg gm A. P. P.	30: —	
863.	Kollekter gm M. K., Misterhult	15: —	
864.	E. P., Chicago, gm S. P., Landskrona	30: —	
865.	Skärstads norra mfg gm L. P. G., Seringe	20: —	
866.	K. R. gm E. G., Sollefteå	5: —	
867.	»Blanka pengar & 1-öringar» fr O. & H. K., Lund	24: 18	
869.	L. H., Kristiania, gm O. C., Sthlm	50: —	
870.	A. B. gm d:o, Sthlm	32: 80	
871.	E. S. gm d:o, Sthlm	5: —	
872.	H. K. gm d:o, Sthlm	2: 20	
873.	O. C.	10: —	
874.	G. B., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	25: —	
875.	»Helgadt åt Herren» R. A. A. Kärfsåsen	10: —	
876.	L. O., Vånga	10: —	
878.	E. L., Nässundet	25: —	
879.	Onämnd gm F. M., Glemmingebro	30: —	
880.	Insaml. vid missionsbön i missionshuset, Åsby, gm A. S., St. Mellösa	25: —	
881.	H. E., Vånga	5: —	
882.	C. V. C., Töreboda	5: —	
883.	Östra härads ungdomsförbund till C. Bloms underhåll gm A. S., Hvetlanda	280: —	
886.	Kollekt vid ungdomsgudstjänst i Ödeshögs kyrka den 21 nov. gm A. G. W. Rök	30: —	
887.	L. O., Upplanda, gm O. A. O., Östervåla	5: —	
889.	Barkeryds ungdomsförening gm K. J. A., Esperyd, Nässjö	25: —	
890.	N. P., till I. Böllings underhåll, gm K. B., Göteborg	50: —	
891.	L. J. W., till I. Böllings underhåll, gm d:o	25: —	
892.	K. L., till M. Ringbergs underhåll, gm J. S.	25: —	
893.	Gm T. B., till E. Burens underhåll	600: —	
894.	Odensvi mfg i Linköpings stift gm E. B.	20: —	
895.	A. H., Köping, rabatt på H. S. Ö.	5: 94	
896.	Kollekt i Ormaryd gm O. Å., Askeby	3: 97	
897.	D:o i Kulla gm O. Å., Askeby	1: 99	
898.	D:o i Tornås gm O. Å., Askeby	1: 31	
899.	D:o Tunarp gm O. Å., Askeby	1: 02	
900.	Gåfva af A. J. gm O. Å., Askeby	1: 75	
901.	»Tionde af frukt» gm O. Å., Askeby	3: —	
			4,351: 56

Särskilda ändamål.

N:o		K. Ö.	Kr. Ö.
831.	E. U., Sthlm, till Chi Ming-ko's underhåll	50: —	
832.	S. J., Örebro, till Kaos underhåll	100: —	
833.	S. J., Örebro, hyresbidrag till Hancheng	30: —	
837.	L. E., Sthlm, till infödd evangelist	20: —	
845.	Gm E. T., Malmö, till Liu-Huai-fohs underhåll	50: —	
848.	A. B. & S. N., Skellefteå, till Kao-kung-tsais underhåll	75: —	
856.	»Försäljning af äpplen fr. missionsträdet», Gunnarskog, Flisby, gm A. L., Malmö	16: —	
857.	J. T., Randsfjord, till inf. evangelist	100: —	
859.	A. T., Helsingborg, till Liu-Hsi-Shengs underhåll	12: 50	
	Transport	453: 50	
868.	H. T., Linköping, till Feng-Tsuen-chengs underhåll	10: —	
877.	Insaml. vid ett möte i Huskvarna d. 14 nov., till sommarhem på Huashan, gm N. O.	138: —	
884.	J. J., Tranås, till Chen-kue'ns underhåll	200: —	
885.	S. T., Simonstorp, Sörby, till Chang-ching-chengs underhåll	200: —	
888.	Jungfruföreningen i Naglarp, Näfvelsjö, till bibelkvinnan Shïhs underhåll, gm C. O.	115: —	
902.	Syföreningens för S. M. K. sparbössa, Sthlm, till bibelkvinnorna Wu-Suen-shïhs & Ma-cheng-shïhs underhåll	58 —	1,174: 50

Summa kr. under nov. mån.	5,526: 06
Under jan.—okt. månader kr.	59.086: 99
Under jan.—nov. månader kr.	64,613: 05

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Han som icke har skonat sin egen Son utan utgifvit honom för oss alla, huru skall han icke ock skänka oss allt med honom.

Sparbössor för Svenska Missionen i Kina erhållas gratis, då rekvisition därom göres till Missionens expedition, Malmtorgsgatan 8, Stockholm C.

Missionsstund

hålles Trettondag jul kl. 6 e. m. i kyrkan vid Floragatan, då sparbössorna för 1909 indragas och nya utdelas. Flere talare.

Böcker

på Sinims Lands förlag, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm C.

Sändebud till Sinims Land

2:dra omarbetade och utvidgade upplagan, af Josef Holmgren. Pris 1 kr.

Kina och Missionen. Af missionär E. Folke. Pris 40 öre.

I Lammets fotspår. Föredrag vid konferensen i Södertelje 1902 af E. Folke. Pris 20 öre.

Daglig förnyelse. Föredrag af Jane af Sandeberg, hållet vid konferensen i Yuncheng i jan. 1904. Pris 10 öre.

Hans stjärna i Östern. Illustrerad Missionskalender, utgifven af Svenska missionen i Kina.

För åren 1906, 1907, 1908 och 1909. Pris kart. 1 kr. häft. 75 öre.

På ofvanstående böcker lämnas 50 % rabatt.

På *Sinims Lands* förlag
har utkommit

Hans Stjärna i Östern,

illustrerad missionskalender, 6:te årgången.

Pris: häft. 75 öre, kart. 1 kr.

Då minst 5 ex. rekvireras, lämnas 25 % rabatt.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.